

Dziennik Urzędowy C 207

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

20 lipca 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 207/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 189 z 29.6.2013.....	1
---------------	---	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 207/02	Sprawa C-145/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba)wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-218/00 Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperatova vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 marca 2013 r. przez Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C.....	2
2013/C 207/03	Sprawa C-165/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2013 r. — Stanislav Gross przeciwko Hauptzollamt Braunschweig	3
2013/C 207/04	Sprawa C-172/13: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	3

PL

 Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 207/05	Sprawa C-174/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-262/00, La Vigile San Marco SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA	4
2013/C 207/06	Sprawa C-177/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Marka Marszałkowskiego od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 4 lutego 2013 r. w sprawie T-159/11, Marszałkowski przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe, wzory i modele) — Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG	4
2013/C 207/07	Sprawa C-180/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-272/00 Barbini i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 12 kwietnia 2013 r. przez Vetrai 28 srl, dawniej Barovier & Toso Vetterie Artistiche Riunite srl i in.	5
2013/C 207/08	Sprawa C-181/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Latina (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Francesco Acanfora przeciwko Equitalia Sud SpA i Agenzia delle Entrate	6
2013/C 207/09	Sprawa C-184/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Anonima Petroli Italiana SpA przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico	6
2013/C 207/10	Sprawa C-185/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti i in.	6
2013/C 207/11	Sprawa C-186/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Air Liquide Italia Spa i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico ...	7
2013/C 207/12	Sprawa C-187/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti i in.....	7
2013/C 207/13	Sprawa C-191/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-273/00 Unindustria i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 kwietnia 2013 r. przez Confindustria Venezia, dawniej Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) i in.	8
2013/C 207/14	Sprawa C-194/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Esso Italiana srl przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico	8
2013/C 207/15	Sprawa C-195/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Confederazione generale dell'industria italiana (Confindustria) i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico	9
2013/C 207/16	Sprawa C-196/13: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	9
2013/C 207/17	Sprawa C-206/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Cruciano Siragusa przeciwko Regione Sicilia — Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo	10

2013/C 207/18	Sprawa C-208/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico	10
2013/C 207/19	Sprawa C-212/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 19 kwietnia 2013 r. — František Ryneš przeciwko Úřad pro ochranu osobních údajů	11
2013/C 207/20	Sprawa C-213/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2013 r. — Impresa Pizzarotti & C. Spa przeciwko Comune di Bari	11
2013/C 207/21	Sprawa C-221/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trento (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Teresa Mascellani przeciwko Ministero della Giustizia	11
2013/C 207/22	Sprawa C-222/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Teleklagenævnet (Dania) w dniu 25 kwietnia 2013 r. — TDC A/S przeciwko Erhvervsstyrelsen	12
2013/C 207/23	Sprawa C-224/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cagliari (Włochy) w dniu 26 kwietnia 2013 r. — postępowanie karne przeciwko Sergio Alfonso Lorrai	13
2013/C 207/24	Sprawa C-225/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, Michel Tillieut, Willy Gregoire, Marc Lacroix przeciwko Région wallonne	13
2013/C 207/25	Sprawa C-227/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Albergo Quattro Fontane Snc	13
2013/C 207/26	Sprawa C-228/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Hotel Gabrielli srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA	14
2013/C 207/27	Sprawa C-229/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez GE.AL.VE. Srl	15
2013/C 207/28	Sprawa C-230/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl	16
2013/C 207/29	Sprawa C-231/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Hotel Concordia srl, dawniej Hotel Concordia Snc	17
2013/C 207/30	Sprawa C-232/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez SPLIA	18

2013/C 207/31	Sprawa C-233/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Principessa w likwidacji.....	19
2013/C 207/32	Sprawa C-234/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Albergo Saturnia Internazionale SpA	19
2013/C 207/33	Sprawa C-235/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Savoia e Jolanda Srl	20
2013/C 207/34	Sprawa C-236/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Biasutti Hotels srl, dawniej Hotels Biasutti Snc	21
2013/C 207/35	Sprawa C-237/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez G.E.A.P. Srl	22
2013/C 207/36	Sprawa C-238/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Rialto Inn Srl	23
2013/C 207/37	Sprawa C-239/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Bonvecchiati Srl	24
2013/C 207/38	Sprawa C-242/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niemcy) w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Commerz Nederland NV, inny uczestnik postępowania: Havenbedrijf Rotterdam NV	24
2013/C 207/39	Sprawa C-246/13 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 maja 2013 r. przez Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl	25
2013/C 207/40	Sprawa C-252/13: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów	25
2013/C 207/41	Sprawa C-254/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 8 maja 2013 r. — Orgacom BVBA przeciwko Vlaamse Landmaatschappij	26
2013/C 207/42	Sprawa C-256/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 10 maja 2013 r. — Provincie Antwerpen przeciwko Belgacom NV van publiek recht	26

2013/C 207/43	Sprawa C-257/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches du Rhône (Francja) w dniu 13 maja 2013 r. — Anouthani Mlalali przeciwko CAF des Bouches-du-Rhône	27
2013/C 207/44	Sprawa C-261/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-186/11, Peter Schönberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 8 maja 2013 r. przez Petera Schönbergera	27
2013/C 207/45	Sprawa C-263/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2013 r. w sprawach połączonych T-65/10, T-113/10 i T-138/10, Hiszpania przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 maja 2013 r. przez Królestwo Hiszpanii	28
2013/C 207/46	Sprawa C-264/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 15 maja 2013 r. — Provincie Antwerpen przeciwko Mobistar NV	28
2013/C 207/47	Sprawa C-265/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social nº 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 15 maja 2013 r. — Emiliano Torralbo Marcos przeciwko Korota S.A., Fondo de Garantía Salarial	29
2013/C 207/48	Sprawa C-266/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 maja 2013 r. — L. Kik przeciwko Staatssecretaris van Financiën	29
2013/C 207/49	Sprawa C-267/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 maja 2013 r. — Nutricia NV, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën	30
2013/C 207/50	Sprawa C-268/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia) w dniu 16 maja 2013 r. — Elena Petru przeciwko Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Națională de Asigurări de Sănătate	30
2013/C 207/51	Sprawa C-270/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 17 maja 2013 r. — Iraklis Haralambidis przeciwko Calogero Casilli	30
2013/C 207/52	Sprawa C-271/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-489/11 Rouse Industry AD przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 maja 2013 r. przez Rouse Industry AD	31
2013/C 207/53	Sprawa C-272/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 21 maja 2013 r. — Equoland Soc. coop. arl przeciwko Agenzia delle Dogane	32
2013/C 207/54	Sprawa C-276/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 21 maja 2013 r. — Pablo Acosta Padín przeciwko Hijos de J. Barreras S.A.	32
2013/C 207/55	Sprawa C-279/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 22 maja 2013 r. — C More Entertainment przeciwko Linusowi Sandbergowi	33
2013/C 207/56	Sprawa C-291/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias (Cypr) w dniu 27 maja 2013 r. — Sotiris Pappasavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takisowi Kounnafiemu i Giorgosowi Sertisowi	33
2013/C 207/57	Sprawa C-301/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 El Corte Inglés przeciwko OHIM — Chez Gerard (CLUB GOURMET), wniesione w dniu 30 maja 2013 r. przez El Corte Inglés, S.A.	34

2013/C 207/58	Sprawa C-305/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 4 czerwca 2013 r. — Haeger & Schmidt GmbH przeciwko Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques'owi Lorii, Dominique'owi Miquelowi, działającemu w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA	35
Sąd		
2013/C 207/59	Sprawa T-168/13: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — EPAW przeciwko Komisji	36
2013/C 207/60	Sprawa T-213/13: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — Square przeciwko OHIM — Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne (SQUARE)	36
2013/C 207/61	Sprawa T-239/13: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2013 r. — Atmeh przeciwko OHIM — Fretier (MONTALE MTL MONTALE Dezign)	37
2013/C 207/62	Sprawa T-240/13: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Aldi Einkauf przeciwko OHIM — Alifoods (Alifoods)	37
2013/C 207/63	Sprawa T-241/13: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji	38
2013/C 207/64	Sprawa T-242/13: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Castell Macía przeciwko OHIM — PJ Hungary (PEPE CASTELL)	38
2013/C 207/65	Sprawa T-249/13: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2013 r. — MHCS przeciwko OHIM — Ambra (DORATO)	39
2013/C 207/66	Sprawa T-250/13: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2013 r. — Naazneen Investments przeciwko OHIM — Energy Brands (SMART WATER)	39
2013/C 207/67	Sprawa T-253/13: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Orthogen przeciwko OHIM — Arthrex Medizinische Instrumente (IRAP)	40
2013/C 207/68	Sprawa T-254/13: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Stayer Ibérica przeciwko OHIM — Korporacja „Masternet” (STAYER)	40
2013/C 207/69	Sprawa T-257/13: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji	41
2013/C 207/70	Sprawa T-258/13: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2013 r. — Matratzen Concord przeciwko OHIM — KBT (ARKTIS)	42
2013/C 207/71	Sprawa T-259/13: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Francja przeciwko Komisji	42
2013/C 207/72	Sprawa T-262/13: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Skysoft Computersysteme przeciwko OHIM — British Sky Broadcasting i Sky IP International (SKYSOFT)	43
2013/C 207/73	Sprawa T-263/13: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — Lausitzer Fruchteverarbeitung przeciwko OHIM — Rivella International (holzmiichel)	43

2013/C 207/74	Sprawa T-265/13: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2013 r. — Polo/Lauren przeciwko OHIM — FreshSide (Przedstawienie chłopca na rowerze trzymającego młotek)	44
2013/C 207/75	Sprawa T-268/13: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji	44
2013/C 207/76	Sprawa T-269/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 19 maja 2013 r. przez Marcusa Brunego od wyroku wydanego w dniu 21 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-94/11 Brune przeciwko Komisji	45
2013/C 207/77	Sprawa T-270/13: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — SACBO przeciwko Komisji i TEN-T EA	46
2013/C 207/78	Sprawa T-272/13: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — Max Mara Fashion Group przeciwko OHIM — Mackays Stores (M&Co.)	47
2013/C 207/79	Sprawa T-273/13: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Sarafraz przeciwko Radzie	48
2013/C 207/80	Sprawa T-274/13: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Emadi przeciwko Radzie	48
2013/C 207/81	Sprawa T-275/13: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji	49
2013/C 207/82	Sprawa T-278/13: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Now Wireless przeciwko OHIM — Starbucks (HK) (now)	50
2013/C 207/83	Sprawa T-279/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie	51
2013/C 207/84	Sprawa T-282/13: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2013 r. — Iglotex przeciwko OHIM — Iglo Foods Group (IGLOTEX)	52
2013/C 207/85	Sprawa T-283/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Luigiego Maruccia od postanowienia wydanego w dniu 11 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-131/12 Maruccio przeciwko Komisji	52
2013/C 207/86	Sprawa T-284/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Luigiego Maruccia od postanowienia wydanego w dniu 11 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-17/12 Maruccio przeciwko Komisji	52
2013/C 207/87	Sprawa T-287/13: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Husky CZ przeciwko OHIM — Husky of Tostock (HUSKY)	53
2013/C 207/88	Sprawa T-295/13: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji	53
2013/C 207/89	Sprawa T-305/13: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2013 r. — SACE i SACE BT przeciwko Komisji	53
2013/C 207/90	Sprawa T-307/13: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2013 r. — Capella przeciwko OHIM — Oribay Mirror Buttons (ORIBAY)	54
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2013/C 207/91	Sprawa F-24/13: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	56

2013/C 207/92	Sprawa F-26/13: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2013 r. — ZZ przeciwko OHIM	56
2013/C 207/93	Sprawa F-27/13: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	56
2013/C 207/94	Sprawa F-28/13: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	57
2013/C 207/95	Sprawa F-29/13: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2013 r. — ZZ przeciwko EMA	57
2013/C 207/96	Sprawa F-32/13: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	58
2013/C 207/97	Sprawa F-34/13: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	58
2013/C 207/98	Sprawa F-35/13: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	58
2013/C 207/99	Sprawa F-36/13: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko EACEA	58
2013/C 207/100	Sprawa F-37/13: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	59
2013/C 207/101	Sprawa F-38/13: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	59
2013/C 207/102	Sprawa F-39/13: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	60
2013/C 207/103	Sprawa F-40/13: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	60
2013/C 207/104	Sprawa F-41/13: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI	60
2013/C 207/105	Sprawa F-42/13: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ przeciwko EKES	61
2013/C 207/106	Sprawa F-43/13: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI	61
2013/C 207/107	Sprawa F-44/13: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	61
2013/C 207/108	Sprawa F-45/13: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI	62
2013/C 207/109	Sprawa F-46/13: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	62
2013/C 207/110	Sprawa F-47/13: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Radzie	63
2013/C 207/111	Sprawa F-48/13: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi	63
2013/C 207/112	Sprawa F-50/13: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	63
2013/C 207/113	Sprawa F-54/13: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2013 r. — ZZ przeciwko EKSE	64

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2013/C 207/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Dz.U. C 164 z 8.6.2013.

Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-218/00 Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperatova vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 marca 2013 r. przez Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C.

(Sprawa C-145/13 P)

(2013/C 207/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C. (przedstawiciele: R. Volpe i C. Montagner, avvocati)

Druga strona postępowania: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. r.l, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. r.l., Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. r.l., Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uwzględnienie niniejszego odwołania,
 - a tym samym uchylenie postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 23 stycznia 2013 r., notyfikowanego w dniu 24 stycznia 2013 r. i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. oraz
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania składek na ubezpieczenie społeczne i stanowi, że dodatkowo do tej kwoty należy zapłacić odsetki za odpowiedni okres;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 r. (zwanym dalej „zaskarżonym postanowieniem”) Sąd uznał wniesioną przez Ghezze Giovanni & C. s.n.c. skargę dotyczącą stwierdzenia

nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE w dziedzinie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne za w części oczywiście niedopuszczalną, a w części oczywiście pozbawioną podstawy prawnej.

W punkcie pierwszym odwołania zostało wskazane, że odnośnie do rzekomej niedopuszczalności skargi do Sądu nie zostało przedstawione żadne uzasadnienie, a wobec tego pkt 58 zaskarżonego postanowienia narusza ogólną zasadę obowiązku uzasadnienia aktów, a w szczególności art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem.

Podniesiony przez wnoszącego odwołanie zarzut drugi dotyczy rzekomego braku właściwej i całościowej wykładni postanowienia przewidzianego w art. 87 ust. 1 WE (obecnie art. 107 ust. 1 TFUE).

Kolejny zarzut dotyczy naruszenia, również wbrew postanowieniom art. 87 ust. 1 WE, zasady równego traktowania i niedyskryminacji, ze względu na okoliczność, że 22 przedsiębiorstwa zostały uznane za wyłączone z odzyskania przyznanej im pomocy, ponieważ ich wyjaśnienia zostały uznane za wyczerpujące, podczas gdy w wypadku wnoszącego odwołanie wyjaśnienia nie zostały uznane za wyczerpujące.

Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza ponadto zasadę niedyskryminacji, ponieważ potwierdza zgodność z prawem decyzji Komisji, w myśl której odzyskanie pomocy z art. 87 ust. 1 WE zostało wyłączone w wypadku przedsiębiorstw komunalnych (którym Komisja na etapie wykonania tej decyzji umożliwiła uzupełnienie informacji koniecznych od oceny zgodności z prawem przyznanej pomocy), podczas gdy wnoszący odwołanie nigdy nie został wezwany do uzupełnienia dokumentacji przed rozpoczęciem odzyskiwania pomocy.

W innym punkcie odwołania, tytułem dodatkowego argumentu mającego potwierdzić naruszenie art. 87 ust. 1 WE, wskazane zostało, że zaskarżone postanowienie w żaden sposób nie uzasadnia przyjęcia, iż pomoc przyznana wnoszącemu odwołanie miała wpływ na wewnątrzspółnotowa wymianę handlową. Najpierw Komisja, a następnie Sąd potwierdziły niezgodność z prawem przedmiotowych ulg, uznając zakłócenie wewnątrzspółnotowej wymiany handlowej za nieodłączny element środków na rzecz przedsiębiorstw w sektorze rybołówstwa, bez przeprowadzenia badania odnośnego rynku i bez przedstawienia uzasadnienia.

Następnie, według wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. a) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. a), TFUE), ponieważ nie zawiera oceny warunków stosowania przedmiotowego odstępstwa w wypadku wnoszącego odwołanie. W szczególności w mieście Chioggia poziom życia jest bardzo niski, przy niezwykle wysokim bezrobociu.

Podobnie zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. c), CE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE), ponieważ uznaje to odstępstwo za niemające zastosowania w wypadku wnoszącego odwołanie, choć nie przedstawia w tym względzie żadnego uzasadnienia, i art. 87 ust. 3 lit. d) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE), ponieważ uznaje, że w wypadku wnoszącego odwołanie nie ma zastosowania to odstępstwo, które — z naruszeniem zasady niedyskryminacji — znalazło zastosowanie w wypadku innych przedsiębiorstw weneckich.

Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi błędną wykładnię przez Sąd braku „istniejącej pomocy”, naruszającą art. 1, 14 i 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾. Zdaniem wnoszącego odwołanie bezsporne jest, że sekwencja zdarzeń stanowi ciągłość obniżenia składek na przestrzenie dziesiątek lat.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2013 r. — Stanislav Gross przeciwko Hauptzollamt Braunschweig

(Sprawa C-165/13)

(2013/C 207/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stanislav Gross

Strona pozwana: Hauptzollamt Braunschweig

Pytania prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów⁽¹⁾ objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania bez uszczerbku dla jego systematycznego związku z art. 7 ust. 3 dyrektywy 92/12/EWG stoi na przeszkodzie ustawowym uregu-

lowaniom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi osoba posiadająca dla celów handlowych wyroby objęte podatkiem akcyzowym dopuszczone do konsumpcji w innym państwie członkowskim, nie podlega opodatkowaniu, jeśli nabyła te wyroby od innej osoby dopiero po zakończeniu czynności przywozu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s.1.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-172/13)

(2013/C 207/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nałożenie warunków na ulgi dla transgranicznych grup, które czynią faktycznie niemożliwe w praktyce uzyskanie takiej ulgi, oraz przez ograniczenie takiej ulgi do okresów po dniu 1 kwietnia 2006 r., Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 49 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Postępując zgodnie z wyrokiem w sprawie C-446/03 Marks & Spencer, Zjednoczone Królestwo zmieniło swoje przepisy dotyczące sposobu, w jaki straty poniesione przez spółki, jakie są członkami grupy mogą być przenoszone i wykorzystane przez innego członka grupy w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego (zasady zwolnień dla grup). Przepisy dotyczące strat spółek niebędących rezydentami są obecnie zawarte w części 5 Corporation Tax Act 2010 (ustawy o podatku od korporacji).

Na podstawie aktualnie obowiązującego prawa Zjednoczonego Królestwa, grupa spółek może uzyskać zaliczenie na poczet podatku strat członka grupy niebędącego rezydentem, tylko wtedy gdy ów członek nie ma możliwości skorzystania z ulgi

w państwie jego siedziby. Jeżeli chodzi o możliwość przyszłych ulg, prawo Zjednoczonego Królestwa czyni praktycznie niemożliwym udowodnienie spełnienia tego warunku, ponieważ możliwość ta jest określana „as at the time immediately after the end” (jako w czasie bezpośrednio po końcu) roku, w którym strata powstała. Warunek ten z powodów praktycznych nie jest możliwy do spełnienia. Okazuje się, że prawo zakazuje jakichkolwiek ulg z tytułu strat spółek zależnych niebędących rezydentami sprzecznie ze swobodą przedsiębiorczości w świetle wykładni dokonanej w wyroku w sprawie C-446/03 Marks & Spencer.

Po drugie, nowe zasady dotyczące ulg dla grup z tytułu zagranicznych strat mają zastosowanie jedynie do strat poniesionych po dniu 1 kwietnia 2006 r., to jest po dacie wejścia w życie owych przepisów. Owo ograniczenie czasowe (to znaczy wyłączenie ulg na podstawie przepisów dla strat poniesionych przed tą datą) jest sprzeczne ze swobodą przedsiębiorczości.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-262/00, La Vigile San Marco SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA

(Sprawa C-174/13 P)

(2013/C 207/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w sprawie T-262/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” po pierwsze w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie

stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na przedsiębiorstwach otrzymujących pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

Odwołanie wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Marka Marszałkowskiego od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 4 lutego 2013 r. w sprawie T-159/11, Marszałkowski przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe, wzory i modele) — Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

(Sprawa C-177/13 P)

(2013/C 207/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Marek Marszałkowski (Przedstawiciel: C. Sadkowski, radca prawny)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 stycznia 2011 r. (sprawa R 760/2011-4) i nakazanie OHIM dokonania rejestracji zgłoszonego w imieniu wnoszącego odwołanie znaku Marko Walichnowy w zakresie dotyczącym towarów wymienionych w odwołaniu oraz obciążenie drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji;

- ewentualnie, uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez ten Sąd, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz art. 48 § 2 regulaminu Sądu.

W odniesieniu do naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 strona skarżąca podnosi, że Sąd

- naruszył prawo nie rozważając w sposób właściwy kwestii czy towary objęte wnioskiem o rejestrację spornych znaków towarowych są do siebie podobne;
- naruszył prawo przez błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) stwierdzając, że istnieje podobieństwo między spornymi znakami;
- naruszył prawo stwierdzając, że słowo MARKO stanowi element dominujący znaku towarowego „Walichnowy Marko”;
- naruszył prawo nie określając właściwego kręgu odbiorców, co do którego istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd i wskazując, że takie prawdopodobieństwo istnieje w odczuciu przeciętnego polskiego konsumenta;
- naruszył prawo nie uwzględniając renomy znaku towarowego „Walichnowy Marko” oraz faktu korzystania przez niego z pierwszeństwa na terytorium Polski począwszy od 1995 r.;
- naruszył prawo nie uwzględniając stopnia uwagi przeciętnego konsumenta towarów oznaczanych spornymi znakami towarowymi oraz tego czy mogłoby to zmniejszyć zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

W odniesieniu do naruszenia art. 48 § 2 regulaminu Sądu strona skarżąca podnosi, że w pkt. 26 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie przyjął, że strona skarżąca dopiero na rozprawie sprecyzowała, że zgłoszony znak towarowy jest zarejestrowany w Polsce od 1995 r.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-272/00 Barbini i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 12 kwietnia 2013 r. przez Vetrai 28 srl, dawniej Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl i in.

(Sprawa C-180/13 P)

(2013/C 207/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vetrai 28 srl, dawniej Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl i in. (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Alfredo Barbini srl i in., Republika Włoska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. wydanego w sprawie T-272/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”, po pierwsze, w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie, w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią dla beneficjentów pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie,

lecz na przedsiębiorstwach otrzymujących pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Latina (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Francesco Acanfora przeciwko Equitalia Sud SpA i Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-181/13)

(2013/C 207/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Latina

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Francesco Acanfora.

Strona pozwana: Equitalia Sud SpA — Agente di Riscossione Latina, Agenzia delle Entrate — Ufficio di Latina

Pytanie prejudycjalne

Czy określone procentowo wynagrodzenie w wysokości 9 % należności [ustalone w art. 17 dekretu ustawodawczego nr 112/1999 przed zmianami] stanowi pomoc państwa niezgodną z jednolitym rynkiem kosztów poboru [podatków] i z prawem Unii w rozumieniu art. 107 TFUE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Anonima Petroli Italiana SpA przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-184/13)

(2013/C 207/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anonima Petroli Italiana SpA

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?
- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti i in.

(Sprawa C-185/13)

(2013/C 207/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori, ANCD Associazione Nazionale Cooperative Dettaglianti, Sviluppo Discount SpA, Centrale Adriatica Soc coop, Coop Consorzio Nord Ovest Società Consortile arl, Coop Italia Consorzio Nazionale non Alimentari Società Cooperativa, Coop Centro Italia Società Cooperativa, Tirreno Logistica srl, Unicoop Firenze Società Cooperativa, CONAD — Consorzio Nazionale Dettaglianti — Soc. Coop., Conad Centro Nord Soc. Coop, Commercianti Indipendenti Associati Soc. Coop, Conad del Tirreno Soc. Coop, Pac2000A Soc. Coop, Conad Adriatico Soc. Coop, Conad Sicilia Soc. Coop, Sicilconad Mercurio Soc. Coop

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico, Consulta generale per l'autotrasporto e la logistica, Osservatorio sulle attività di autotrasporto, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato -Antitrust

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?
- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Air Liquide Italia Spa i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-186/13)

(2013/C 207/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air Liquide Italia Spa i in.

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w

sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti i in.

(Sprawa C-187/13)

(2013/C 207/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) i in.

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-273/00 Unindustria i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 kwietnia 2013 r. przez Confindustria Venezia, dawniej Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) i in.

(Sprawa C-191/13 P)

(2013/C 207/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Confindustria Venezia, dawniej Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) i in. (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Siram Spa, Bortoli Ettore Srl, Arsenale Venezia Spa, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w sprawie T-273/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”, po pierwsze, w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie, w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r.,

zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Choćby decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią dla beneficjentów pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na przedsiębiorstwach otrzymujących pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Esso Italiana srl przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-194/13)

(2013/C 207/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Esso Italiana srl

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą

przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Confederazione generale dell'industria italiana (Confindustria) i in. przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-195/13)

(2013/C 207/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confederazione generale dell'industria italiana (Confindustria) i in.

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą

przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-196/13)

(2013/C 207/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE, nie przyjmując wszystkich środków koniecznych w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie C-135/05, w którym zostało stwierdzone, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4, 8 i dyrektywy 75/442/EWG⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG⁽²⁾, art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG⁽³⁾ z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych i art. 14 lit. a)–c) dyrektywy 1999/31/WE⁽⁴⁾ z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów;

— nakazanie Republice Włoskiej zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wymiarze dziennym w kwocie 256 819,2 EUR, za zwłokę w wykonaniu wyroku w sprawie C-135/05 od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-135/05;

— nakazanie Republice Włoskiej zapłaty na rzecz Komisji ryczału obliczonego poprzez pomnożenie dziennej kwoty 28 089,6 EUR przez liczbę dni, w których trwało uchybienie, poczynawszy od dnia, w którym został wydany wyrok w sprawie C-135/05, do dnia, w którym zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie,

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Co się tyczy naruszenia art. 4, 8 i 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. i art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych, według informacji przekazanych przez włoskie władze na terytorium Włoch nadal istnieje co najmniej 218 niezgodnych z prawem składowisk odpadów mieszczących się we wszystkich regionach Włoch. Ze względu na ich bezprawny charakter owe 218 niezgodnych prawem składowisk narusza wskazane wyżej przepisy.

Jeśli chodzi o naruszenie art. 14 lit. a)–c) dyrektywy 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, według informacji przekazanych przez włoskie władze nadal istnieje 5 składowisk, w odniesieniu do których nie zostały przedstawione lub zaaprobowane plany zagospodarowania, a jednak nie zostały one zamknięte przez właściwe władze, z naruszeniem postanowień wskazanych wyżej przepisów.

Sugerowana kara (okresowa kara pieniężna i ryczałt) byłaby proporcjonalna do wagi i czasu trwania naruszenia, z uwzględnieniem również konieczności zapewnienia skutku odstrasżającego kary.

(¹) Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39).

(²) Dyrektywa Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. zmieniająca dyrektywę 75/442/EWG w sprawie odpadów (Dz.U. L 78, s. 32).

(³) Dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 377, s. 20).

(⁴) Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Cruciano Siragusa przeciwko Regione Sicilia — Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

(Sprawa C-206/13)

(2013/C 207/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cruciano Siragusa

Strona pozwana: Regione Sicilia- Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasada proporcjonalności jako ogólna zasada prawa Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 167 ust. 4 lit. a) decreto legislativo [dekretu ustawodawczego] nr 42 z 2004 r., który wyklucza możliwość wydania, w celu zalegalizowania samowoli budowlanej, pozwolenia stwierdzającego zgodność z wymogami ochrony krajobrazu w zakresie wszystkich działań człowieka powodujących zwiększenie powierzchni i kubatury, niezależnie od faktu, czy zostało przeprowadzone konkretne badanie zgodności tych działań z wartościami związanymi z ochroną krajobrazu danego miejsca.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-208/13)

(2013/C 207/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą przedsiębiorczości i swobodą świadczenia usług (o których mowa w art. 4 (3) TUE, art. 101 TFUE, art. 49, 56 i 96 TFUE)?

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarce z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 19 kwietnia 2013 r. — František Ryneš przeciwko Úřad pro ochranu osobních údajů

(Sprawa C-212/13)

(2013/C 207/19)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: František Ryneš.

Strona pozwana: Úřad pro ochranu osobních údajů.

Pytania prejudycjalne

Czy działanie systemu kamer zainstalowanych na domu rodzinnym w celu ochrony własności, zdrowia i życia właścicieli domu może zostać zaklasyfikowane jako przetwarzanie danych osobowych przez „osobę fizyczną w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze” w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ pomimo że system taki monitoruje również przestrzeń publiczną?

⁽¹⁾ (Dz.U. L 281, s. 31.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2013 r. — Impresa Pizzarotti & C. Spa przeciwko Comune di Bari

(Sprawa C-213/13)

(2013/C 207/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Pizzarotti & C. Spa

Strona pozwana: Comune di Bari

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy umowa przyszłego najmu, która ma zostać zawarta, w szczególności w sugerowanej w ostatniej kolejności formie zobowiązania do wynajmu odpowiada zamówieniu publicznemu na roboty budowlane, mimo iż posiada pewne elementy charakterystyczne umowy najmu, a zatem nie może być zaliczona do umów wykluczonych z zakresu stosowania przepisów dotyczących przetargów publicznych zgodnie z art. 16 dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾,
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sąd krajowy, a w szczególności niniejszy sąd odsyłający, może uznać za nieskuteczne prawomocne orzeczenie, które zapadło w rozpatrywanej sprawie i zostało przedstawione w niniejszym postanowieniu, w zakresie w jakim prowadzi ono do zaistnienia sytuacji pozostającej w sprzeczności z prawem wspólnotowym zamówień publicznych i czy zatem możliwe jest wykonanie prawomocnego orzeczenia pozostającego w sprzeczności z prawem wspólnotowym.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trento (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Teresa Mascellani przeciwko Ministero della Giustizia

(Sprawa C-221/13)

(2013/C 207/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Trento

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Teresa Mascellani

Druga strona postępowania: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 pkt 2 porozumienia przyjętego przez dyrektywę 97/81/WE ⁽¹⁾ (która stanowi, że „odmowa pracownika przejścia od pracy w pełnym wymiarze godzin do pracy w niepełnym wymiarze godzin lub vice versa nie powinna sama w sobie stanowić ważnej przyczyny zakończenia okresu zatrudnienia, z zastrzeżeniem wygaśnięcia zatrudnienia zgodnie z przepisami prawa krajowego, zbiorowych

układów pracy i obowiązującą praktyką, z innych przyczyn, które mogą wynikać z innych wymogów eksploatacyjnych danego zakładu”) należy interpretować w ten sposób, że przepisy prawa krajowego państw członkowskich nie mogą umożliwiać pracodawcy podejmowania decyzji o przekształceniu stosunku pracy w niepełnym wymiarze godzin w stosunek pracy w pełnym wymiarze godzin nawet wbrew woli pracownika?

- 2) Czy rzeczona dyrektywa stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 16 włoskiej ustawy nr 183 z dnia 4 listopada 2010 r. umożliwiającemu pracodawcy podjęcie decyzji o przekształceniu stosunku pracy w niepełnym wymiarze godzin w stosunek pracy w pełnym wymiarze godzin nawet wbrew woli pracownika?

(¹) Dyrektywa 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r. przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/(Dz.U. L 14, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Teleklagenævnet (Dania) w dniu 25 kwietnia 2013 r. — TDC A/S przeciwko Erhvervsstyrelsen

(Sprawa C-222/13)

(2013/C 207/22)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Teleklagenævnet

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TDC A/S

Strona pozwana: Erhvervsstyrelsen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (zwana dalej „dyrektywą o usłudze powszechnej” (¹)), a w szczególności jej art. 32, stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie przepisów zgodnie z którymi przedsiębiorstwo nie jest uprawnione do żądania odrębnego pokrycia przez państwo członkowskie kosztów netto świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, jeśli przedsiębiorstwo to, świadcząc inne usługi objęte przewidzianym w rozdziale II tej dyrektywy obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej, osiąga zysk przekraczający straty związane ze świadczeniem tych dodatkowych usług obowiązkowych?
- 2) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie przepisów

zgodnie z którymi przedsiębiorstwo jest uprawnione do żądania pokrycia przez państwo członkowskie kosztów netto świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, tylko wtedy gdy te koszty netto skutkują niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2, czy państwo członkowskie może uznać, że świadczenie dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, nie skutkuje niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa, jeśli przedsiębiorstwo to jako całość osiągnęło zysk ze świadczenia wszystkich usług, w odniesieniu do których zostało ono zobowiązane do świadczenia usługi powszechnej, wliczając w to również te usługi, które przedsiębiorstwo to świadczyłoby nie będąc to tego zobowiązane na mocy obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 4) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie przepisów, zgodnie z którymi podstawę obliczania kosztów netto ponoszonych przez wyznaczone przedsiębiorstwo przy świadczeniu usługi powszechnej zgodnie z rozdziałem II tej dyrektywy stanowi całość przychodów i kosztów związanych ze świadczeniem tej usługi, wliczając w to również te przychody i koszty, które przedsiębiorstwo to odpowiednio osiągałoby i ponosiło nie mając obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 5) Czy na odpowiedź na pytania 1–4 ma wpływ to, że zobowiązanie do świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych dotyczy Grenlandii, która zgodnie z załącznikiem II do TFUE stanowi kraj lub terytorium zamorskie, jeśli władze duńskie nakładają to zobowiązanie na przedsiębiorstwo, które ma siedzibę w Danii i nie prowadzi poza tym na Grenlandii żadnej innej działalności?
- 6) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania 1–5 mają art. 107 ust. 1 oraz art. 108 ust. 3 TFUE oraz decyzja Komisji z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 TFUE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym?
- 7) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania 1–5 ma zasada jak najmniejszego zakłócania konkurencji na rynku, o której jest mowa m. in. w art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej oraz w jej motywach 4, 18, 23 i 26 i załączniku IV część B do tej dyrektywy?
- 8) Jeśli przepisy dyrektywy o usłudze powszechnej stoją na przeszkodzie przyjęciu uregulowań krajowych takich jak te, o których mowa w pytaniach 1, 2 i 4, czy te przepisy lub przeszkody mają bezpośredni skutek?

(¹) Dz.U. L 108, s. 51

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cagliari (Włochy) w dniu 26 kwietnia 2013 r. — postępowanie karne przeciwko Sergio Alfonso Lorrai

(Sprawa C-224/13)

(2013/C 207/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Sergio Alfonso Lorrai

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu art. 70, 71 i 72 kodeksu postępowania karnego w zakresie w jakim nakazują one, po stwierdzeniu niezdolności oskarżonego do świadomego udziału w postępowaniu z uwagi na nieuleczalną patologię nie rokującą poprawy, zawieszenie postępowania na czas nieokreślony, jednocześnie poddając chorego okresowym badaniom biegłych;
- 2) Czy wykładnia art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu art. 159 akapit pierwszy pkt 3 kodeksu postępowania karnego w zakresie w jakim nakazuje on zawieszenie terminu przedawnienia na czas nieokreślony (przedłużane co sześć miesięcy zgodnie z art. 72 kodeksu postępowania karnego) w przypadku oskarżonych niezdolnych do świadomego udziału w postępowaniu z uwagi na nieuleczalną patologię nie rokującą poprawy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, Michel Tillieut, Willy Gregoire, Marc Lacroix przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-225/12)

(2013/C 207/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, Michel Tillieut, Willy Gregoire, Marc Lacroix

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na zakwalifikowanie jako plan gospodarowania odpadami przepis normatywny, który stanowi w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami, że składowiska odpadów komunalnych, względem których zezwolenie wydano przed wejściem w życie tego planu gospodarowania odpadami, mogą po tym wejściu w życie być poddane obowiązkowi uzyskania nowych zezwoleń względem nieruchomości, w stosunku do których wydano zezwolenie przed wejściem w życie planu gospodarowania odpadami?
- 2) Czy art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w pojęciu planu i programu zawiera przepis normatywny, który stanowi w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami wymaganym przez art. 7 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów, że składowiska odpadów komunalnych, względem których zezwolenie wydano przed wejściem w życie tego planu gospodarowania odpadami, mogą po tym wejściu w życie być poddane obowiązkowi uzyskania nowych zezwoleń względem nieruchomości, w stosunku do których wydano zezwolenie przed wejściem w życie planu gospodarowania odpadami?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy art. 70 akapit 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1996 r. w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dekretem z dnia 16 października 2003 r. odpowiada wymogom oceny wpływu określonym w dyrektywie 2001/42/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s.39).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/42/WE z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30.).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Albergo Quattro Fontane Snc

(Sprawa C-227/13 P)

(2013/C 207/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Albergo Quattro Fontane Snc (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3) lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydane w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Hotel Gabrielli srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA

(Sprawa C-228/13 P)

(2013/C 207/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hotel Gabrielli srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1.)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez GE.AL.VE. Srl

(Sprawa C-229/13 P)

(2013/C 207/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: GE.AL.VE. Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl

(Sprawa C-230/13 P)

(2013/C 207/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Hotel Concordia srl, dawniej Hotel Concordia Snc

(Sprawa C-231/13 P)

(2013/C 207/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hotel Concordia srl, dawniej Hotel Concordia Snc (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;

— uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez SPLIA

(Sprawa C-232/13 P)

(2013/C 207/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Società per l'industria alberghiera (SPLIA) (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Principessa w likwidacji

(Sprawa C-233/13 P)

(2013/C 207/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Principessa w likwidacji (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3) lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Albergo Saturnia Internazionale SpA

(Sprawa C-234/13 P)

(2013/C 207/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Albergo Saturnia Internazionale SpA (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Savoia e Jolanda Srl

(Sprawa C-235/13 P)

(2013/C 207/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Savoia e Jolanda Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Biasutti Hotels srl, dawniej Hotels Biasutti Snc

(Sprawa C-236/13 P)

(2013/C 207/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Biasutti Hotels srl, dawniej Hotels Biasutti Snc (A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 *Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji*, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez GE.A.P. Srl

(Sprawa C-237/13 P)

(2013/C 207/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: GE.A.P. Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 (¹).

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quattro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Rialto Inn Srl

(Sprawa C-238/13 P)

(2013/C 207/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rialto Inn Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada

obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3 lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 (¹).

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Bonvecchiati Srl

(Sprawa C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bonvecchiati Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3) lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niemcy) w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Commerz Nederland NV, inny uczestnik postępowania: Havenbedrijf Rotterdam NV

(Sprawa C-242/13)

(2013/C 207/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Commerz Nederland NV

Druga strona postępowania kasacyjnego: Havenbedrijf Rotterdam NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy możliwość przypisania władzy publicznej udzielenia poręczenia przez przedsiębiorstwo publiczne — wymagana w celu zakwalifikowania pomocy jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE i 108 TFUE — musi być bezwzględnie wyłączona w sytuacji, gdy to poręczenie, jak w niniejszej sprawie, zostało udzielone przez (jedynego) członka zarządu przedsiębiorstwa publicznego, który wprawdzie był do tego uprawniony pod względem cywilnoprawnym, jednakże działał arbitralnie, świadomie zataił udzielenie poręczenia i naruszył postanowienia statutu przedsiębiorstwa publicznego w ten sposób, że nie uzyskał zgody rady nadzorczej, a ponadto należy przyjąć, że dany podmiot publiczny (w tym wypadku gmina) nie zamierzał udzielić poręczenia?
- 2) Czy wyżej wskazane okoliczności, jeżeli nie sprzeciwiają się bezwzględnie możliwości przypisania władzy publicznej, nie mają znaczenia dla odpowiedzi na pytanie, czy udzielenie poręczenia może być przypisane władzy publicznej, czy też sąd powinien dokonać analizy w świetle pozostałych czynników przemawiających za przypisaniem władzy bądź przeciwnie temu przypisaniu?

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 maja 2013 r. przez Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl

(Sprawa C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 20 lutego 2013 r., notyfikowanego w dniu 25 lutego 2013 r., wydanego w sprawach T-280/00 i T-285/00;

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania zostały podniesione dwa zarzuty.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącego odwołanie w postanowieniu Sądu w sposób niezgodny z prawem zostały zastosowane zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w „wyroku w sprawie Comitato Venezia vuole vivere” dotyczące obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa. W szczególności Sąd nie zastosował się do orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości, zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż zaskarżona decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że w postanowieniu Sądu w sposób niezgodny z prawem zostały zastosowane zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w „wyroku w sprawie Comitato Venezia vuole vivere” dotyczące rozkładu ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek z art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi zwrotu pomocy do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoch, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła zażądać od przedsiębiorstw, które otrzymują pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, wykazania, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-252/13)

(2013/C 207/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy prawa niderlandzkiego niezgodne z art. 1 akapit drugi lit. a) i b), art. 15 i art. 28 ust. 2 dyrektywy 2006/54/EG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przeredagowana) ⁽¹⁾, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwo Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że niderlandzkie prawo pracy nie wskazuje w dostatecznie wyraźny sposób, że gdy powracająca do pracy po zakończeniu urlopu macierzyńskiego pracownica napotyka mniej korzystne warunki pracy, to jest to niezgodne z zakazem dyskryminacji związanej z ciążą, porodem lub macierzyństwem.

Sama tylko okoliczność, że pracodawca, który dokonuje w umowie o pracę jednostronnie zmian dotyczących uzgodnionych zadań i warunków pracy, nie wykonuje swoich zobowiązań, nie czyni tego zakazu dostatecznie wyraźnym.

Argument, iż w przypadku, gdy komuś przyznane zostało ustawowe prawo do urlopu w nieunikniony sposób implikuje to niezgodność z prawem każdego mniej korzystnego traktowania, jest niewystarczający. Podobnie możliwość powołania się na ogólny zakaz dyskryminacji i zasadę dobrego pracodawcy, wyrażonych w Burgerlijk Wetboek (kodeksie cywilnym), nie stanowi dostatecznie wyraźnej i dokładnej transpozycji dyrektywy. Te ogólne zasady, obowiązujące w prawie niderlandzkim, nie stanowią dostatecznie wyraźnej transpozycji przepisów dyrektywy.

Sytuacja ta nie odpowiada wymogom przejrzystości i pewności prawa, które to wymogi Trybunał sformułował w odniesieniu do transpozycji dyrektywy do wewnątrz krajowego porządku prawnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 8 maja 2013 r. — Orgacom BVBA przeciwko Vlaamse Landmaatschappij

(Sprawa C-254/13)

(2013/C 207/41)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel (Belgia).

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Orgacom BVBA

Druga strona postępowania: Vlaamse Landmaatschappij

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy opłatę przywozową, o której mowa w art. 21 § 5 decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen [rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami], należą jedynie w przypadku przywozu nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, na terytorium regionu z innych państw członkowskich, niezależnie od tego, [czy] zostanie ona przetworzona, czy też wprowadzona do obrotu na terytorium regionu, pobieraną w związku z nadwyżką przywiezionego nawozu od importera, podczas gdy opłata za nadwyżkę nawozu wyprodukowaną na terytorium regionu jest pobierana od producenta, należy uważać za opłatę o skutku równoważnym z cłami przywozowymi w rozumieniu art. 30 TFUE, mimo iż państwo członkowskie, z którego nadwyżki nawozu zostały wywiezione, przewiduje nawet obniżenie tej opłaty w przypadku wywozu tych nadwyżek do innych państw członkowskich?
- 2) Jeżeli opłaty przywozowej, o której mowa w art. 21 § 5 decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen [rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami], należą jedynie w przypadku przywozu nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, na terytorium regionu flamandzkiego z innych państw członkowskich, nie należy uważać za opłatę o skutku równoważnym z cłami przywozowymi, to czy tę opłatę przywozową należy uważać za, określony w art. 110 TFUE, dyskryminujący podatek od towarów z innych państw członkowskich, ponieważ w przypadku wyprodukowanych w kraju nawozów zwierzęcych pobierana jest podstawowa opłata przywozowa, stanowiąca część uregulowania krajowego, której stawka jest różna w zależności od metody produkcji, podczas gdy w przypadku importowanych nadwyżek nawozu, niezależnie od metody produkcji (m.in. pochodzenia zwierzęcego bądź zawartości P₂O₅N), opłata przywozowa jest pobierana w oparciu o jednolitą stawkę, wyższą aniżeli najniższa stawka podstawowej opłaty za nawóz zwierzęcy wyprodukowany na terytorium regionu flamandzkiego, wynosząca 0,00 EUR, mimo iż państwo członkowskie, z którego nadwyżki nawozu zostały wywiezione, przewiduje nawet obniżenie tej opłaty w przypadku wywozu tych nadwyżek do innych państw członkowskich?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 10 maja 2013 r. — Provincie Antwerpen przeciwko Belgacom NV van publiek recht

(Sprawa C-256/13)

(2013/C 207/42)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Provincie Antwerpen

Druga strona postępowania: Belgacom NV van publiek recht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 lub art. 13 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ państwa członkowskiego opodatkował działalność gospodarczą operatorów telekomunikacyjnych, która jest im umożliwiona na terytorium lub jego części poprzez istnienie wykorzystywanych do tej działalności słupów, masztów lub anten GSM na nieruchomości publicznej lub prywatnej, ze względów budżetowych lub z innych względów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches du Rhône (Francja) w dniu 13 maja 2013 r. — Anouthani Mlalali przeciwko CAF des Bouches-du-Rhône

(Sprawa C-257/13)

(2013/C 207/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches du Rhône.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anouthani Mlalali

Strona pozwana: CAF des Bouches-du-Rhône

Pytania prejudycjalne

[Czy art. 11 dyrektywy 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wymogom ustanowionym w art. L.512-2 i D.512-2 francuskiego Code de la sécurité sociale (kodeksu zabezpieczeń społecznych)?]

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44)

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-186/11, Peter Schönberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 8 maja 2013 r. przez Petera Schönbergera

(Sprawa C-261/13 P)

(2013/C 207/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Peter Schönberger (przedstawiciel: adwokat O. Mader)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie T-186/11;

— uwzględnienie żądań skarżącego wniesionych w pierwszej instancji. Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego, o której skarżący został poinformowany pismem z dnia 25 stycznia 2011 r., na mocy której badanie jego petycji nr 1188/2010 zostało zakończone bez przekazywania treści petycji do Komisji ds. Petycji;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W przedstawieniu okoliczności faktycznych sprawy Sąd podkreślił, że przewodniczący Komisji ds. Petycji poinformował skarżącego bez dalszego uzasadnienia, że jego petycja wprawdzie jest dopuszczalna, ale Komisja ds. Petycji nie może się zająć jej treścią. W rezultacie Sąd zniekształcił stan faktyczny poprzez uznanie, że miało miejsce badanie petycji.

Sąd błędnie rozpoznał zakres ochrony podstawowego prawa do petycji w ten sposób, że błędnie uznał, iż ów zakres ochrony ogranicza się wyłącznie do badania dopuszczalności petycji. Zakres ochrony obejmuje jednak także prawo do merytorycznego badania petycji i do decyzji co do istoty, gdy petycja jest dopuszczalna (prawo do rozpatrzenia).

Sąd dopuścił się logicznej sprzeczności w tym, że brak badania dopuszczalnej petycji przez Parlament, inaczej niż brak badania niedopuszczalnej petycji, nie wywiera skutków prawnych.

Sąd zaprzeczył własnemu orzecznictwu w sprawie Tegebauer⁽¹⁾. W wyroku tym orzekł on, że skuteczność prawa do petycji może być naruszona, jeżeli petycja nie została zbadana merytorycznie.

Sąd nie dostrzegł naruszenia prawa w braku uzasadnienia decyzji Parlamentu. Zamiast tego zastąpił on brak uzasadnienia braku badania petycji własnym uzasadnieniem.

Sąd zaniechał oceny okoliczności, że wnoszącemu odwołanie uniemożliwiono obiektywne przedstawienie jego sprawy Komisji ds. Petycji.

(¹) Wyrok Sądu z dnia 14 września 2011 r. w sprawie T-308/07 Tegebauer przeciwko Parlamentowi, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 lutego 2013 r. w sprawach połączonych T-65/10, T-113/10 i T-138/10, Hiszpania przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 maja 2013 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-263/13 P)

(2013/C 207/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie dopuszczalności odwołania i uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawach połączonych T-65/10, T-113/10 i T-138/10 Hiszpania przeciwko Komisji;

— stwierdzenie odpowiednio nieważności decyzji Komisji: C(2009) 9270 z dnia 30 listopada 2009 r.; C(2009) 10678 z dnia 23 grudnia 2009 r. i C(2010) 337 z dnia 28 stycznia 2010 r. zmniejszających pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFOGR) dla programu operacyjnego Andaluzja w ramach celu 1 (1994-1999) na mocy decyzji C(94) 3456 z dnia 9 grudnia 1994 r., dla programu operacyjnego Kraj Basków w ramach celu 2 (1997-1999) na mocy decyzji Komisji C(98) 121 z dnia 5 lutego 1998 r. oraz dla programu operacyjnego autonomiczna wspólnota Walencji w ramach celu 1 (1994-1999) na mocy decyzji C(1994) 3043/6 z dnia 25 listopada 1994 r.;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— **Naruszenie prawa dotyczące uznania art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 (¹) za podstawę prawną stosowania korekt finansowych opartych na ekstrapolacji.** Przepis ten nie jest podstawą prawną stosowania korekt finansowych opartych na ekstrapolacji w przypadku niepra-

widłości systemowych zważywszy, że nie wchodzi to w zakres uprawnień Komisji.

— **Naruszenie prawa dotyczące kontroli wiarygodności, spójności, istotności i rzetelności ekstrapolacji zastosowanej przez Komisję.** Kontrola Sądu w odniesieniu do reprezentatywności próby użytej w celu zastosowania korekty finansowej opartej na ekstrapolacji nie została dokonana zgodnie z orzecznictwem wynikającym z wyroku w sprawie Tetra Laval (²).

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań pomiędzy, z jednej strony, różnymi funduszami strukturalnymi, i, z drugiej strony, między tymi funduszami a operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

(²) Wyrok z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie C-12/03 P Komisja przeciwko Tetra Laval, Zb.Orz. s. I-987, pkt 39.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 15 maja 2013 r. — Provincie Antwerpen przeciwko Mobistar NV

(Sprawa C-264/13)

(2013/C 207/46)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Provincie Antwerpen

Druga strona postępowania: Mobistar NV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 lub art. 13 dyrektywy 2002/20/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ państwa członkowskiego opodatkował działalność gospodarczą operatorów telekomunikacyjnych, która jest im umożliwiona na terytorium lub jego części poprzez istnienie wykorzystywanych do tej działalności słupów, masztów lub anten GSM na nieruchomości publicznej lub prywatnej, ze względów budżetowych lub z innych względów?

(¹) Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social nº 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 15 maja 2013 r. — Emiliano Torralbo Marcos przeciwko Korota S.A., Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-265/13)

(2013/C 207/47)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social nº 2 de Terrassa

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Emiliano Torralbo Marcos

Strona pozwana: Korota S.A. i Fondo de Garantía Salarial

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów takich jak art. 1, art. 2 lit. f), art. 3 ust.1, art. 4 ust.2 lit. a), art. 4 ust.3, art. 5 ust. 3, art. 6, 7, art. 8 ust.1 i art. 8 ust. 2 Ley 10/2012 de 20 de noviembre por la que se regulan determinadas tasas en el ámbito de la Administración de justicia y del Instituto Nacional de Toxicología y Ciencias Forenses w zakresie, w jakim nie stwarzają krajowemu organowi sądowemu możliwości: a) zmiany opłat sądowych lub oceny względów proporcjonalności (uzasadnienia faktu ich nałożenia przez państwo i ustalonej wysokości tych opłat jako przeszkody w dostępie do skutecznej ochrony sądowej) w celu zarządzenia zwolnienia od obowiązku ich uiszczenia; b) uwzględnienia zasady skuteczności w kontekście stosowania przepisów prawa Unii; c) oceny znaczenia, jakie w zaistniałych okolicznościach dane postępowanie ma dla stron; zważywszy, że bez uiszczenia tych opłat nie można nadać biegu wniesionemu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu (recurso de suplicación)?
- 2) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów takich jak art. 1, art. 2 lit. f), art. 3 ust.1, art. 4 ust.2 lit. a), art. 4 ust.3, art. 5 ust. 3, art. 6, 7, art. 8 ust.1 i art. 8 ust. 2 Ley 10/2012 de 20 de noviembre por la que se regulan determinadas tasas en el ámbito de la Administración de justicia y del Instituto Nacional de Toxicología y Ciencias Forenses w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do szczególnego rodzaju postępowania, jakim jest postępowanie z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w którym prawo Unii jest zwykle stosowane jako podstawowy element zrównoważonego rozwoju gospodarczego i społecznego we Wspólnocie?
- 3) W kontekście powyższych pytań: czy organ sądowy taki jak sąd odsyłający może odstąpić od stosowania przepisów takich jak wymienione powyżej, które nie stwarzają krajowemu organowi sądowemu możliwości: a) zmiany opłat sądowych lub oceny względów proporcjonalności (uzasadnienia faktu ich nałożenia przez państwo i ustalonej wysokości tych opłat jako przeszkody w dostępie do skutecznej

ochrony sądowej) w celu zarządzenia zwolnienia od obowiązku ich uiszczenia; b) uwzględnienia zasady skuteczności w kontekście stosowania przepisów prawa Unii; c) oceny znaczenia, jakie w zaistniałych okolicznościach dane postępowanie ma dla stron; zważywszy, że bez uiszczenia tych opłat nie można nadać biegu wniesionemu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu (recurso de suplicación)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 maja 2013 r. — L. Kik przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-266/13)

(2013/C 207/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: L. Kik

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy zasady dotyczącego podmiotowego zakresu zastosowania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ oraz zasady określające terytorialny zakres zastosowania przepisów kolizyjnych zawartych w tytule II rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przepisy kolizyjne mają zastosowanie w przypadku takim jak niniejszy, w którym chodzi o (a) pracownika zamieszkałego w Niderlandach (b) mającego obywatelstwo Niderlandzkie, (c) w każdym razie objętego uprzednio w Niderlandach ubezpieczeniem obowiązkowym, (d) pracującego jako marynarz na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w Szwajcarii, (e) świadczącego pracę na pokładzie statku-platformy do układania rurociągów pływającego pod banderą panamską, (f) świadczącego tę pracę początkowo poza terytorium Unii (około 3 tygodnie nad szelfem kontynentalnym Stanów Zjednoczonych i około 2 tygodnie na wodach międzynarodowych) a następnie nad szelfem kontynentalnym Niderlandów (okresy miesiąca i około tygodnia) i Zjednoczonego Królestwa (okres trochę ponad tygodnia), podczas gdy (g) uzyskane wynagrodzenie podlega w Niderlandach opodatkowaniu podatkiem dochodowym?
- b) Jeżeli tak, to czy rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 ma wówczas zastosowanie jedynie do dni, w które zainteresowany pracuje nad szelfem kontynentalnym państwa członkowskiego Unii, czy też również do wcześniejszego okresu, w którym zainteresowany pracował gdzieś indziej poza terytorium Unii Europejskiej?

- 2) Jeżeli rozporządzenie (EWG) 1408/71 ma zastosowanie do pracownika, o którym mowa w pytaniu 1a, jakie ustawodawstwo, względnie jakie ustawodawstwa, rozporządzenie wskazuje wówczas jako właściwe?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. L 149, s. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 maja 2013 r. — Nutricia NV, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-267/13)

(2013/C 207/49)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Nutricia NV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „leki” w rozumieniu pozycji 3004 CN należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również preparaty uzupełniające dietę takie jak omawiane tu produkty, które są przeznaczone wyłącznie do podawania dojelitowego (przez zgłębnik żołądkowy) pod kontrolą lekarza osobom, które są leczone medycznie z powodu choroby lub dolegliwości i w ramach zwalczania tej choroby lub dolegliwości podawane im są produkty służące zwalczaniu niedożywienia lub zapobieganiu mu?
- 2) Czy pojęcie „napoje” w rozumieniu pozycji 2202 CN należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono płynne środki spożywcze takie jak omawiane tu produkty, które nie są przeznaczone do picia, lecz do podawania dojelitowego (przez zgłębnik żołądkowy)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia) w dniu 16 maja 2013 r. — Elena Petru przeciwko Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Națională de Asigurări de Sănătate

(Sprawa C-268/13)

(2013/C 207/50)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elena Petru

Strona pozwana: Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Națională de Asigurări de Sănătate

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle przepisów art. 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (¹), niemożliwość przeprowadzenia leczenia w państwie zamieszkania powinna być interpretowana w sposób bezwzględny czy też w sposób racjonalny to znaczy, czy sytuacja — w której, mimo iż zabieg chirurgiczny może być przeprowadzony w państwie miejsca zamieszkania w odpowiednim czasie i w prawidłowy z technicznego punktu widzenia sposób, w tym znaczeniu, że istnieje wykwalifikowany personel posiadający taką samą specjalistyczną wiedzę, brak jest produktów leczniczych i artykułów medycznych pierwszej potrzeby — jest równoważna z sytuacją, w której konieczne leczenie nie może być uzyskane w rozumieniu wskazanego artykułu.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 17 maja 2013 r. — Iraklis Haralambidis przeciwko Calogero Casilli

(Sprawa C-270/13)

(2013/C 207/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iraklis Haralambidis

Strona pozwana: Calogero Casilli

Pytania prejudycjalne

- 1) Zważywszy, że nieistotne w niniejszej sprawie [dotyczącej powołania obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na stanowisko prezesa organu zarządzającego portem, będącego osobą prawną, którą można uznać za podmiot prawa publicznego] wydaje się wykluczenie, o którym mowa w art. 45 ust. 4 TFUE, w zakresie w jakim dotyczy ono [...] zatrudnienia w administracji publicznej (niewystępującego [...] w analizowanym przypadku) oraz, ponieważ powierzenie stanowiska prezesa organu zarządzającego portem można traktować jako „podjęcie pracy” w szerokim pojęciu, [...] czy klauzula zastrzegająca pełnienie takiej funkcji wyłącznie dla obywateli Włoch wprowadza — czy nie — dyskryminację ze względu na przynależność państwową zakazaną we wskazanym art. 45.

- 2) Czy w przeciwnym razie można uznać, że sprawowanie stanowiska prezesa włoskiego organu zarządzającego portem przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest objęte przepisami dotyczącymi swobody przedsiębiorczości, o której mowa w art. 49 i nast. TFUE oraz czy w takim przypadku ustanowiony w prawie krajowym zakaz obejmowania takiego stanowiska przez obywatela innego państwa niż Włochy wprowadza — czy nie — dyskryminację ze względu na przynależność państwową, czy też taką sytuację można uznać za wykluczoną z zakresu art. 51 TFUE.
- 3) Czy można ewentualnie uznać, że sprawowanie stanowiska prezesa włoskiego organu zarządzającego portem przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej stanowi świadczenie „usług” w rozumieniu dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾, czy wykluczenie stosowania powołanej dyrektywy do usług portowych jest istotne dla celów niniejszego postępowania, a jeśli tak nie jest, to czy istniejący we włoskich przepisach prawa zakaz obejmowania takiego stanowiska stanowi — czy nie — dyskryminację ze względu na przynależność państwową.
- 4) Tytułem żądania ewentualnego [...], czy sprawowanie stanowiska prezesa włoskiego organu zarządzającego portem przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeśli zostanie uznane za nieobjęte powołanymi przepisami, może jednak być analizowane w sposób bardziej ogólny zgodnie z art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jako przywilej stanowiący część praw obywatela Unii Europejskiej do „wykonywania pracy, korzystania z prawa przedsiębiorczości oraz świadczenia usług w każdym państwie członkowskim”, również niezależnie od szczególnych przepisów „sektorowych”, zawartych w art. 45, 49 i nast. TFUE oraz w dyrektywie 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym i czy w związku z tym istniejący we włoskich przepisach prawa zakaz obejmowania takiego stanowiska jest sprzeczny — czy nie — z równie ogólnym zakazem dyskryminacji ze względu na przynależność państwową ustanowionym w art. 21 ust. 2 cytowanej Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-489/11 Rouse Industry AD przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 maja 2013 r. przez Rouse Industry AD

(Sprawa C-271/13 P)

(2013/C 207/52)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rouse Industry AD (przedstawiciele: Al. Angelov, Sv. Panov, Advokati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-489/11;
- ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie i stwierdzenie nieważności art. 2–5 decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2011 w sprawie pomocy państwa C 12/10 i N 389/09 przyznanej przez Bułgarię na rzecz Rouse Industry AD;
- posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Zarzut pierwszy: uchybienie przepisom proceduralnym, które narusza interesy wnoszącego odwołanie

- (i) W uzasadnieniu wyroku Sąd nie uwzględnił skierowanych do stron w drodze środka organizacji postępowania istotnych pytań dotyczących okoliczności faktycznych oraz ich stanowisk w tym zakresie.
- (ii) Powyższe stanowi istotne uchybienie proceduralne, które jest objęte zakresem zastosowania art. 58 Statutu Trybunału, gdyż Sąd był zobowiązany rozpatrzyć wszystkie podniesione żądania, zarzuty i argumenty stron.

2) Zarzut drugi: naruszenie prawa Unii przez Sąd

- (i) Sąd niezgodnie z prawem zastosował art. 107 ust. 1 TFUE w związku z art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾, przyjmując założenie, że występuje nowa pomoc na rzecz Rouse Industry AD.
- (ii) Sąd wydał wyrok z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż niesłusznie przyjął, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym Unii i zakłóca konkurencję oraz że okoliczność, iż państwo nie zażądało zwrotu długu, stanowi korzyść dla spółki.

- (iii) Wyrok Sądu nie odpowiada art. 107 ust. 1 TFUE i art. 296 TFUE, gdyż izba w ramach swej oceny wybranych przez Komisję kryteriów prywatnego wierzyciela zastosowała błędne pod względem prawnym założenie. Komisja nie oparła w decyzji swoich wniosków odnośnie do kryterium prywatnego wierzyciela na analizie i przyczynach gospodarczych, wobec czego nie dała Sądowi powodów do przychylenia się do jej argumentów.
- (iv) Sąd dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i art. 296 TFUE, gdyż Komisja powinna podać w decyzji wysokość pomocy podlegającej zwrotowi wraz z odsetkami, przy czym odsetki powinny być określone w odpowiedniej stopie ustalonej przez Komisję, co nie miało miejsca — tzn. akt prawny Komisji jest nieuzasadniony.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 21 maja 2013 r. — Equoland Soc. coop. arl przeciwko Agenzia delle Dogane

(Sprawa C-272/13)

(2013/C 207/53)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Equoland Soc. coop. a r. l.

Druga strona postępowania: Agenzia delle Dogane — Ufficio delle Dogane di Livorno

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 16 szóstej dyrektywy 77/388/EWG (¹) Rady z dnia 17 maja 1977 r. i z art. 154 i 157 dyrektywy 2006/112/WE (²) okoliczność, że przywożone towary mają zostać objęte procedurą składu innego niż celny, a mianowicie procedurą składu podatku VAT, jest wystarczająca do zwolnienia z zapłaty podatku VAT przy przywozie, nawet jeżeli nie dochodzi do ich fizycznego wprowadzenia a jedynie do wprowadzenia „na papierze”?
- 2) Czy szósta dyrektywa 77/388/EWG i dyrektywa 2006/112/WE stoją na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na poborze podatku VAT przy przywozie, mimo że został on — omyłkowo lub w wyniku nieprawidłowości — uiszczony zgodnie z mechanizmem odwrotnego obciążenia poprzez wystawienie faktury wewnętrznej i jednoczesny wpis w ewidencji zakupów i sprzedaży?

- 3) Czy okoliczność, iż państwo członkowskie wymaga zapłaty podatku VAT uiszczanego zgodnie z mechanizmem odwrotnego obciążenia poprzez wystawienie faktury wewnętrznej i jednoczesny wpis w ewidencji zakupów i sprzedaży stanowi naruszenie zasady neutralności podatku VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1.)

(²) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 21 maja 2013 r. — Pablo Acosta Padín przeciwko Hijos de J. Barreras S.A.

(Sprawa C-276/13)

(2013/C 207/54)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pablo Acosta Padín

Strona pozwana: Hijos de J. Barreras S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 101 TFUE (dawnym art. 81 traktatu WE w związku z art. 10) i art. 4 ust. 3 TUE jest uregulowanie takie, jak ustanowione przez Reglamento que regula el Arancel de los Procuradores de los Tribunales (rozporządzenie regulujące stawki opłat za czynności pełnomocników sądowych), to jest RD 1373/2003 z dnia 7 listopada, które poddaje ich wynagrodzenie (pełnomocników) opłacie lub stawkom minimalnym, które mogą jedynie zostać zmienione o 12 % w górę lub w dół, w sytuacji, gdy państwo członkowskie, w tym sądy, nie mają rzeczywistej możliwości odejścia od minimalnych ustalonych granic stawek minimalnych w przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności?
- 2) Czy dla celów zastosowania wyżej wymienionych stawek, a nie dla celów stosowania ustalonych ich minimalnych granic, można uznać za nadzwyczajne okoliczności istnienie dużej dysproporcji pomiędzy rzeczywistym nakładem pracy a wysokością otrzymywanego wynagrodzenia, która wynika z zastosowania tych stawek?

- 3) Czy zgodne z art. 56 TFUE (dawnym art. 49) jest rozporządzenie regulujące stawki opłat za czynności pełnomocników sądowych, to jest RD 1373/2003 z dnia 7 listopada?
- 4) Czy regulacja ta jest zgodna z przesłankami konieczności i proporcjonalności, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE? ⁽¹⁾
- 5) Czy art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka obejmuje, przyznając prawo do rzetelnego procesu, prawo do skutecznej obrony wobec ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika, które jest dysproporcjonalnie wygórowane i nie odpowiada rzeczywistemu nakładowi pracy?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zgodne z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka są postanowienia Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), które uniemożliwiają stronie ponoszącej koszty postępowania na zakwestionowanie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika, ponieważ uważa je za nadmiernie wygórowane i nie odpowiadające rzeczywistemu nakładowi pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 22 maja 2013 r. — C More Entertainment przeciwko Linusowi Sandbergowi

(Sprawa C-279/13)

(2013/C 207/55)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C More Entertainment AB

Strona pozwana: Linus Sandberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾ obejmuje czynność polegającą na umieszczeniu na powszechnie dostępnej witrynie internetowej otwierającego się po kliknięciu linku do utworu transmitowanego przez podmiot praw autorskich do tegoż utworu?
- 2) Czy sposób umieszczenia linku ma wpływ na analizę pierwszego pytania?

- 3) Czy fakt, że dostęp do utworu, z którym łączy link jest w jakikolwiek sposób ograniczony stanowi okoliczność wymagającą uwzględnienia?
- 4) Czy państwa członkowskie mogą przyznać autorowi wyłączne prawo mające szerszy zakres przewidując, iż publiczne udostępnianie obejmuje inne czynności oprócz określonych w art. 3 ust. 1 dyrektywy?
- 5) Czy państwa członkowskie mogą przyznać podmiotowi praw wyłączne prawo mające szerszy zakres przewidując, że publiczne udostępnianie obejmuje inne czynności oprócz określonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias (Cypr) w dniu 27 maja 2013 r. — Sotiris Papisavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takisowi Kounnafiemu i Giorgosowi Sertisowi

(Sprawa C-291/13)

(2013/C 207/56)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Sotiris Papisavvas

Strona pozwana: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi i Giorgos Sertis

Pytania prejudycjalne

- 1) Zważywszy, że przepisy państw członkowskich dotyczące zniesławienia mają wpływ na możliwość świadczenia usług informacyjnych drogą elektroniczną zarówno na poziomie krajowym, jak i wewnątrz UE, czy mogą one być uznane za ograniczenie świadczenia usług informacyjnych do celów wdrożenia dyrektywy 2000/31/WE?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1), czy postanowienia art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE w zakresie odpowiedzialności mają zastosowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego pomiędzy jednostkami, takie jak sprawy dotyczące odpowiedzialności cywilnej w wypadku zniesławienia, czy też są ograniczone do odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynności handlowych/umów z konsumentami?

- 3) W świetle celu, któremu służą art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE, dotyczące odpowiedzialności usługodawców świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego, i przy uwzględnieniu okoliczności, że w wielu państwach członkowskich wymagane jest istnienie powództwa, aby możliwe było zarządzenie środków tymczasowych nakazujących powstrzymanie się od działania do czasu zakończenia postępowania sądowego, czy wymienione artykuły ustanawiają prawa indywidualne, które można powołać na swoją obronę w sprawie cywilnej o zniesławienie, lub czy stanowią przeszkodę do wniesienia takiego powództwa?
- 4) Czy definicje „usług społeczeństwa informacyjnego” i „usługodawcy” w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2000/31/WE i art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE obejmują usługi informacyjne online, które nie są płatne bezpośrednio przez odbiorcę tych usług, tylko są odpłatne pośrednio dzięki reklamom pojawiającym się na stronie internetowej?
- 5) Przy uwzględnieniu definicji „usługodawcy [świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego]”, o której mowa w art. 2 dyrektywy 2000/31 i art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE, w jakim zakresie można uznać, że następujące sytuacje stanowią „zwykły przekaz”, „caching” lub „hosting” w rozumieniu art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE:
- dziennik mający dostępną bezpłatnie stronę internetową, na której publikowane jest elektroniczne wydanie dziennika drukowanego zawierające wszystkie jego artykuły i reklamy w formacie PDF lub innym podobnym formacie elektronicznym;
 - swobodnie dostępny dziennik elektroniczny, którego dostawca jest wynagradzany dzięki reklamom handlowym pojawiającym się na stronie internetowej. Informacje publikowane w dzienniku online pochodzą od pracowników dziennika lub od niezależni dziennikarzy;
 - płatna strona internetowa świadcząca usługi wskazane powyżej w lit. a) i b).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 El Corte Inglés przeciwko OHIM — Chez Gerard (CLUB GOURMET), wniesione w dniu 30 maja 2013 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-301/13 P)

(2013/C 207/57)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veigueta, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 w całości;
- obciążenie strony lub stron przeciwnych, które sprzeciwia się temu odwołaniu, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Naruszenie zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

Zasada pewności prawa wymaga „jednoznacznego sformułowania, które pozwoliłoby zainteresowanym osobom zapoznać się z ich prawami i obowiązkami w sposób jasny i dokładny”. Zasada ta wiąże się z zasadą uzasadnionych oczekiwań, wskazując na konieczność uzasadnienia decyzji administracyjnych, które odbiegają od wcześniejszych decyzji, gdy te decyzje mogą wzbudzić uzasadnione oczekiwanie u ich adresatów.

Praktyka stosowana przez sądy hiszpańskie w dziedzinie hiszpańskich znaków sloganów (zarejestrowanych w czasie obowiązywania instrukcji z 1997 r.) stoi w jasnej sprzeczności ze wspólnotowymi aktami administracyjnymi dotyczącymi postępowania w sprawie sprzeciwu B 877 714 i [T-]571/11, jak również z wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 marca 2013 r. — skoro Wydział Sprzeciwów miał wątpliwości co do znaczenia wcześniejszego znaku towarowego, powinien był temu zaradzić, zwracając się o wyjaśnienia w tym względzie do hiszpańskiego urzędu patentów i znaków towarowych, lub wezwać niniejszą stronę do przedstawienia uwag w swojej obronie.

- Oczywiście błędna ocena okoliczności powstania sporu

Wyrok uznaje za udowodnioną okoliczność, że znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, jest zarejestrowany w klasie 35 w celu ochrony usług obejmujących zdanie reklamowe stosowan[e] jako slogan przy sprzedaży, używaniu lub eksploatacji towarów z klas 29, 30, 31, 32, 33 i 42 oraz że OHIM wiedział o istnieniu swojej decyzji z dnia 17 lipca 2006 r., w której wziął pod uwagę instrukcję hiszpańskiego urzędu patentów i znaków towarowych z dnia 11 listopada 1997 r. dotyczącą badania znaków sloganów (załącznik 4) oraz wyroki hiszpańskiego Tribunal Supremo z dnia 25 lutego 2004 r. i 30 maja 2008 r.

Oczywiście błędna ocenę stanowi wymaganie, by strona podniosła i wykazała, że jej wcześniejszy znak towarowy obejmował swoją ochroną te same towary, których dotyczył wniosek, gdyż byłoby to równoważne wymaganiu identyczności zakresu stosowania. W rezultacie błędna ocena dowodów i okoliczności faktycznych pozostawia nierozstrzygniętą zasadniczą kwestię dotyczącą art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 207/2009 (1).

3. Braki w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku

Zostało uznane znaczenie (pkt 3[9]) wyroku w sprawie Atomic⁽²⁾, przy czym ma on mieć zastosowanie, gdy OHIM dysponuje już wskazaniem dotyczącym prawa krajowego (pkt 41), co stanowi sprzeczność, gdyż wtedy nie ma on zastosowania z urzędu.

W pkt 45 wskazuje się, że przed OHIM nie można powołać się na argumenty podniesione w innych postępowaniach przed OHIM, przy czym nie jest wyjaśnione, dlaczego tak ma być.

Pominięcie wszelkiej analizy porównania pomiędzy znakami towarowymi, co stanowi rzeczowy zarzut (pkt 55 wyroku), skutkuje brakiem możliwości podjęcia obrony przez niniejszą stronę.

4. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Sąd naruszył prawo do obrony, nie orzekając w przedmiocie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Pośród zarzutów skargi, pkt 19–22, zasadniczym zarzutem jest błędna ocena dotycząca prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Zgodnie ze wspomnianym orzecznictwem prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd należy oceniać całościowo przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-318/03 Atomic Austria przeciwko OHIM — Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Zb.Orz. s. II-1319.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 4 czerwca 2013 r. — Haeger & Schmidt GmbH przeciwko Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques'owi Lorii, Dominique'owi Miquelowi, działającemu w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

(Sprawa C-305/13)

(2013/C 207/58)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Haeger & Schmidt GmbH

Strona pozwana: Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques Lorio, Dominique Miquel, działający w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy głównym przedmiotem umowy spedycji, przez którą zleceniodawca powierza spedytorowi, działającemu w swoim własnym imieniu i na swoją własną odpowiedzialność, organizację przewozu towarów, który wykona on przez jednego lub większą liczbę przewoźników na rachunek zleceniodawcy, może być, a jeśli tak, to pod jakimi warunkami, przewóz towarów w rozumieniu art. 4 ust. 4 zdanie ostatnie Konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli umowę spedycji można uznać za umowę przewozu towarów w rozumieniu ww. art. 4 ust. 4, lecz jeśli nie znajduje zastosowania szczególne domniemanie określania prawa właściwego, które przewiduje to postanowienie, wobec niewystąpienia wymaganego przez niego zbiegu okoliczności — czy jego pierwsze zdanie, zgodnie z którym ogólnego domniemania, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się do umów przewozu towarów, należy interpretować w ten sposób, iż sędzia powinien ustalać prawo właściwe nie na podstawie tego domniemania, które ostatecznie nie ma zastosowania, lecz przy zastosowaniu zasady ogólnej zawartej w art. 4 ust. 1, tj. ustalając państwo, z którym umowa wykazuje najściślejszy związek, nie wyróżniając szczególnie państwa, w którym ma przedsiębiorstwo strona spełniająca świadczenie charakterystyczne dla umowy?
- 3) Zakładając, że ogólne domniemanie, o którym mowa w art. 4 ust. 2, ma zastosowanie do umów spedycji, czy w przypadku, gdy składający pierwsze zamówienie zawiera umowę z pierwszym spedytorem, którego następnie z jego własnej inicjatywy zastępuje drugi, prawo właściwe w stosunkach umownych pomiędzy zamawiającym a drugim spedytorem może zostać określone w zależności od miejsca przedsiębiorstwa pierwszego spedytora, przez co prawo tak wyznaczone zostałoby uznane za mające ogólne zastosowanie do całokształtu czynności spedycyjnych?

⁽¹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — EPAW przeciwko Komisji**(Sprawa T-168/13)**

(2013/C 207/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Platform Against Windfarms (EPAW) (Kingscourt, Republika Irlandii) (przedstawiciel: adwokat C. Kiss)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Energia odnawialna: ważny uczestnik europejskiego rynku energii” COM(2012) 271;
- Stwierdzenie nieważności udzielonej przez Dyрекcję Generalną ds. Energii Komisji Europejskiej odpowiedzi (nr AG/ss ener.c.l(2012)1664829 z dnia 21 stycznia 2013 r.) na wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożony przez EPAW

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że komunikat Komisji COM(2012) 271 jest niezgodny z prawem.
 - W komunikacie Komisji COM(2012) 271 nie zapewniono udziału społeczeństwa w strategii na rzecz energii odnawialnej wbrew temu, co stanowi konwencja z Aarhus.
- 2) Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że komunikat Komisji COM(2012) 271 jest niezgodny z prawem.
 - Komunikat Komisji (2012) 271 nie spełnia wymogów ustanowionych w rozporządzeniu w sprawie konwencji z Aarhus (rozporządzeniu WE nr 1367/2006).
- 3) Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że pismo Komisji nr AG/ss ener.c.l(2012)1664829 jest niezgodne z prawem.
 - W piśmie Komisji niezgodnie z prawem wskazano, że, aby akt administracyjny mógł podlegać zaskarżeniu w drodze wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej zgodnie z rozporządzeniem

WE 1367/2006, powinien być aktem indywidualnie adresowanym i być aktem wydanym przez instytucję UE, mającym prawnie wiążący charakter.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — Square przeciwko OHIM — Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne (SQUARE)**(Sprawa T-213/13)**

(2013/C 207/60)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Square, Inc. (San Francisco, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne (Serres-Castet, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie R 775/2012-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego SQUARE dla towarów i usług z klas 9, 35 i 38 — międzynarodowy znak towarowy wskazujący Unię Europejską nr W 1 032 395

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Pyrénées Gascogne

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy znak towarowy SQUARE-énergie dla towarów i usług z klas 31, 35, 36, 38, 41, 42 i 44

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2013 r. — Atmeh przeciwko OHIM — Fretier (MONTALE MTL MONTALE Dezign)

(Sprawa T-239/13)

(2013/C 207/61)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ammar Atmeh (Diera-Duba, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat A. Berthet)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sylvie Fretier (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi;
- zmianę decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lutego 2013 r. w sprawach połączonych R 1482/2011-4 i R 1571/2011-4 oraz zawieszenie postępowania o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego MONTALE MTL MONTALE Dezign nr 003 874 807, zgłoszonego w dniu 16 czerwca 2004 r. przez Ammara Atmeha, do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie powództwa o unieważnienie i stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaków towarowych S. Fretier, zawisłego przez Tribunal de Grande Instance de Paris
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „MONTALE MTL MONTALE” Dezign dla towarów i usług z klasy 3 — wspólnotowy znak towarowy nr 3 874 807

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Sylvie Fretier

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny krajowy znak towarowy zawierający elementy słowne »PIERRE MONTALE MONTALE M« i graficzny krajowy znak towarowy oraz międzynarodowa rejestracja znaku zawierającego elementy słowne „MTL MONTALE” dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Unieważnień: uwzględnienie żądania unieważnienia prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania wniesionego przez stronę skarżącą oraz stwierdzenie niedopuszczalności odwołania wniesionego przez Sylvie Fretier

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 20 rozporządzenia nr 2868/95 oraz zasady dobrego administrowania wymiarem sprawiedliwości

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Aldi Einkauf przeciwko OHIM — Alifoods (Alifoods)

(Sprawa T-240/13)

(2013/C 207/62)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, L. Kolks i C. Fürsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Alifoods, SA (Alicante, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 lutego 2013 r. w sprawie R 407/2012-4;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Alifoods, SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Alifoods” dla towarów i usług z klas 29, 32 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr B 1 825 002

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny międzynarodowy i wspólnotowy znak towarowy „ALDI” dla towarów i usług z klas 3, 4, 9, 16, 24, 25, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 38, 40, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/13)

(2013/C 207/63)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, S. Papaioannou i A. Vassilopoulou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 981 i opublikowanej w Dz.U. L 67 s. 20, w części, w jakiej dotyczy ona Republiki Greckiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Co się tyczy korekt finansowych, których wymaga zaskarżona decyzja wykonawcza Komisji z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowana jako dokument nr C(2013) 981 i opublikowanej w Dz.U. L 67 s. 20, w części, w jakiej dotyczy ona korekt finansowych obciążających Republikę Grecką i dotyczących pomocy, o której mowa w art. 69 rozporządzenia nr 1782/2003, w sektorach mięsa wołowego, mięsa owiec i kóz oraz tytoniu w latach 2006 i 2007, Republika Grecka podnosi następujące zarzuty dotyczące stwierdzenia nieważności:

W zarzucie pierwszym dotyczącym stwierdzenia nieważności Republika Grecka twierdzi, że korekta nałożona ze względu na stwierdzone braki dotyczące wdrożenia art. 69 rozporządzenia nr 1782/2003 ⁽¹⁾ nie jest zgodna z prawem i powinna

zostać uchylona, ponieważ: a) narusza postanowienie art. 69 rozporządzenia nr 1782/2003, którego wdrożenie przez państwa członkowskie jest fakultatywne i który pozostawia bardzo szeroki margines uznania w odniesieniu do określenia beneficjentów płatności dodatkowych, kryteriów kwalifikowalności oraz trybu i szczególnych warunków dokonywania płatności dodatkowych; b) niewdrożenie art. 69 rozporządzenia nr 1782/2003 nie przynosi Funduszowi szkody, co jest wymagane przez art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 ⁽²⁾ w celu zgodnego z prawem nałożenia korekty finansowej.

W zarzucie drugim dotyczącym stwierdzenia nieważności Republika Grecka wskazuje, że korekta nałożona ze względu na niedociągnięcia odnoszące się do kontroli kluczowych w sektorze tytoniu nie jest zgodna z prawem i powinna zostać uchylona, ponieważ: a) dokonana przez Komisję ocena, zgodnie z którą kontrole na miejscu nie były zgodne z rozporządzeniem nr 796/2004 ⁽³⁾, jest oparta na błędnej wykładni i nieprawidłowym zastosowaniu art. 23 tego rozporządzenia oraz na błędnej ocenie okoliczności faktycznych, a także zawiera niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie; b) dokonana przez Komisję ocena, zgodnie z którą kontrole kluczowe w przedsiębiorstwach przetwórczych nie miały miejsca, jest oparta na błędzie faktycznym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1.).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1.).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18.).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Castell Macía przeciwko OHIM — PJ Hungary (PEPE CASTELL)

(Sprawa T-242/13)

(2013/C 207/64)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: José Castell Macía (Elche, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat G. Marín Raigal, P. López Ronda, H. Mosback i G. Macias Bonilla)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: PJ Hungary Szolgáltató kft (PJ Hungary kft) (Budapeszt, Węgry)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie R 1401/2012-1 w ten sposób, że zostanie oddalony wniesiony sprzeciw i zostanie dopuszczony do rejestracji wspólnotowy znak towarowy nr 6 798 862 „PEPE CASTELL” wraz z obciążeniem strony wnoszącej sprzeciw kosztami postępowania w dwóch instancjach;
- zobowiązanie OHIM, jako pozwanego, do pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącego w związku z niniejszym postępowaniem;
- w danym przypadku nakazanie interwenientowi pokrycia własnych kosztów i kosztów poniesionych przez skarżącego w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „PEPE CASTELL” dla towarów i usług z klas 16, 25 i 39 — zgłoszenie nr 6 798 862

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: PJ Hungary Szolgáltató kft

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Pepe Jeans FOOTWEAR” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2013 r. — MHCS przeciwko OHIM — Ambra (DORATO)

(Sprawa T-249/13)

(2013/C 207/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: MHCS (Epernay, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Boutron, N. Moya Fernández i L-E. Balleydier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ambra S.A. (Warszawa, Polska)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi oraz załączników do niej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej;
- obciążenie OHIM oraz interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający etykietę na szyjkę butelki oraz element słowny „DORATO” — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 131 228

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzne znaki towarowe przedstawiające etykietę na szyjkę butelki dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2013 r. — Naazneen Investments przeciwko OHIM — Energy Brands (SMART WATER)

(Sprawa T-250/13)

(2013/C 207/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Naazneen Investments Ltd (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci P. Goldenbaum, I. Rohr i T. Melchert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Energy Brands, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej w sprawie R 1101/2011-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: słowny znak towarowy „SMART WATER”, rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 781 153

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Energy Brands, Inc.

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Orthogen przeciwko OHIM — Arthrex Medizinische Instrumente (IRAP)

(Sprawa T-253/13)

(2013/C 207/67)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Orthogen AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Finger i S. Krüger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Arthrex Medizinische Instrumente GmbH (Karlsfeld, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie R 382/2012-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „IRAP” dla towarów i usług z klas 1, 5, 10, 42 i 44 — wspólnotowy znak towarowy nr 3 609 121

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Arthrex Medizinische Instrumente GmbH

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Bezwzględna podstawa unieważnienia; „IRAP” stanowi potoczny skrót dla określonego białka, które pełni istotną rolę w określonym medycznym lub weterynaryjnym leczeniu

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Stayer Ibérica przeciwko OHIM — Korporacja „Masternet” (STAYER)

(Sprawa T-254/13)

(2013/C 207/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Rizzo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: ZAO Korporacja „Masternet” (Moskwa, Rosja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględnia ona w części odwołanie i unieważnia rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 4675881 w odniesieniu do następujących towarów:
 - klasa 7: maszyny i narzędzia, części (powleczone diamentem) maszyn do cięcia i polerowania, wiertarki i tnące tarcze dla następujących przemysłów: marmur, granit, kamień, piaskowiec, płyty kamienne, płytki ceramiczne, cegła, oraz ogólnie rzecz biorąc narzędzia do cięcia jako części maszyn, o których mowa w klasie 7;
 - klasa 8: ręcznie sterowane przyrządy do szlifowania (tarcze i tarcze szlifierskie);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „STAYER” — wspólnotowy znak towarowy nr 4 675 881

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 76 ust. 2, art. 15 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-257/13)

(2013/C 207/69)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE z dnia 26 lutego 2013 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 981) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 67, s. 20) w części wyłączającej z finansowania kwoty 28 763 238,60 EUR oraz 5 688 440,96 EUR wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1258/1999⁽¹⁾ i

art. 31 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽²⁾ poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa

— Komisja zastosowała korektę finansową w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo że wydatki zostały dokonane przez władze polskie zgodnie z przepisami wspólnotowymi. Rzeczpospolita Polska kwestionuje interpretację prawną i ustalenia faktyczne Komisji w odniesieniu do rzekomych niedociągnięć w systemie zarządzania działaniem „Renty strukturalne”, dotyczących, po pierwsze, wymogu prowadzenia działalności komercyjnej w okresie poprzedzającym przekazanie gospodarstwa za rentę strukturalną, po drugie, wadliwości akceptowanego przez władze polskie dowodu posiadania umiejętności zawodowych w formie oświadczenia, i po trzecie, braku ustanowienia kar dla osób przejmujących gospodarstwa za niewywiązania się z zobowiązania prowadzenia działalności rolniczej przez okres 5 lat.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 czwarty akapit rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 i art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Wspólnoty

— Żadne z zarzucanych niedociągnięć nie powodowało i nie mogło powodować strat finansowych dla Wspólnoty, a w każdym razie ryzyko takich strat było całkowicie marginalne.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 drugi akapit TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji

— Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów, ustaleń faktycznych i prawnych na poparcie swoich wniosków z wizytacji trzech gospodarstw rolnych.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pomocniczości

— Komisja rażąco naruszyła wpisaną w politykę wsparcia rozwoju obszarów wiejskich zasadę pomocniczości. Komisja dokonała interpretacji dokumentów programowych wsparcia obszarów wiejskich i sformułowała w istocie wymogi w stosunku do sposobu i trybu wdrażania programu, ingerując w ten sposób w zakres swobody decyzyjnej państw członkowskich odnośnie do środków realizacji celów nakreślonych w dokumentacji programowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2013 r. — Matratzen Concord przeciwko OHIM — KBT (ARKTIS)

(Sprawa T-258/13)

(2013/C 207/70)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Matratzen Concord GmbH (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat I. Selting)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: KBT & Co. Ernst Kruchen agenzia commerciale società in accomandita (Locarno, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 marca 2013 r. w sprawie R 2133/2011-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „ARKTIS” dla towarów z klas 20 i 24 — wspólnotowy znak towarowy nr 2 818 680

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: KBT & Co. Ernst Kruchen agenzia commerciale società in accomandita

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Nieużywanie, zgodnie z art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe uwzględnienie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-259/13)

(2013/C 207/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, D. Colas et C. Candat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/123/UE z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w części, w której wyłącza wydatki poniesione przez Republikę Francuską w ramach pomocy „Indemnités compensatoires des handicaps naturels” (dodatki wyrównawcze z tytułu niekorzystnych warunków naturalnych, zwanej dalej „pomocą ICHN”) francuskiego planu rozwoju obszarów wiejskich w latach 2007–2013 z tytułu lat budżetowych 2008 i 2009;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji 2013/123/UE z jednej strony w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania Unii Europejskiej część wydatków poniesionych przez Republikę Francuską w ramach pomocy ICHN na owce, które nie są zgłoszone do pomocy na owce, a z drugiej strony w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania Unii Europejskiej część wydatków poniesionych przez Republikę Francuską w ramach pomocy ICHN na bydło, które było poddane kontrolom na miejscu z tytułu kontroli identyfikacji zwierząt lub kontroli premii za bydło;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 2 i 4 i art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1975/2006 (!): Komisja uznała, że rząd francuski uchybił swoim zobowiązaniom w zakresie kontroli, gdyż w odniesieniu do bydła i owiec, dla których wniesiono o premie za owce, nie dokonała przeliczenia tych zwierząt w trakcie kontroli na miejscu z tytułu pomocy ICHN. Zarzut ten dzieli się na dwie części, w których skarżąca podnosi:
 - że obowiązek przeliczenia zwierząt podczas kontroli na miejscu z tytułu pomocy ICHN jest sprzeczny z charakterem ciągłości kryterium gęstości obsady i zasadą równego traktowania oraz
 - że Komisja błędnie zinterpretowała art. 10 ust. 2 i 4 i art. 14 ust. 2 rozporządzenia 1975/2006, uznając, że francuski system kontroli nie jest odpowiedni dla zweryfikowania poszanowania kryterium obsady.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 1082/2003⁽²⁾ i art. 26 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 796/2004⁽³⁾ dotyczących zasad kontroli w ramach identyfikacji bydła lub premii za bydło: Komisja uznała, że art. 10 ust. 2 i 4 i art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1975/2006 nakazują przeprowadzić liczenie zwierząt podczas kontroli na miejscu w celu zweryfikowania kryterium gęstości obsady.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący posiłkowo niezgodnego z prawem rozszerzenia przez Komisję stosowania korekty ryczałtowej na gospodarstwa owczarskie niekwalifikujące się do premii za owce i na gospodarstwa hodujące bydło kontrolowane w ramach identyfikacji bydła lub premii za bydło.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. L 368, s. 74).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1082/2003 z dnia 23 czerwca 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie minimalnego poziomu kontroli przeprowadzanych w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła (Dz.U. L 156, s. 9).
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Skysoft Computersysteme przeciwko OHIM — British Sky Broadcasting i Sky IP International (SKYSOFT)

(Sprawa T-262/13)

(2013/C 207/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Skysoft Computersysteme GmbH (Kleinmachnow, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ehrlinger i T. Hagen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą były również: British Sky Broadcasting Group plc i Sky IP International Ltd (Isleworth, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 marca 2013 r., ze względu na to, iż oddaliła ona wniesione przez stronę skarżącą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 30 września 2011 r. i nie oddaliła sprzeciwu interwenienta;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym;
- wezwanie strony pozwanej do przedłożenia załączników przedstawionych przez interwenienta i stronę skarżącą w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „SKYSOFT” — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4 782 645 dla towarów i usług z klas 9, 35, 37, 38 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: British Sky Broadcasting Group plc i Sky IP International Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „SKY” dla towarów i usług z klas 9, 16, 18, 25, 28, 35, 38 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w stosunku do wszystkich spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — Lausitzer Früchteverarbeitung przeciwko OHIM — Rivella International (holzmittel)

(Sprawa T-263/13)

(2013/C 207/73)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lausitzer Früchteverarbeitung GmbH (Sohland, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Weiß)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Rivella International AG (Rothrist, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie R 1968/2011-1;
- zmiana zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie sprzeciwu strony wnoszącej sprzeciw;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym, lub obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „holz-michel” dla towarów i usług z klas 21, 24, 32, 33 i 38 — zgłoszenie nr 8 904 278

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Rivella International AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowa rejestracja graficznych znaków towarowych zawierających elementy słowne „Michel” i „Michel POWER” dla towarów z klas 29, 30, 32 i 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2013 r. — Polo/Lauren przeciwko OHIM — FreshSide (Przedstawienie chłopca na rowerze trzymającego młotek)

(Sprawa T-265/13)

(2013/C 207/74)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Polo/Lauren Company, LP (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Davies, Solicitor, J. Hill, Barrister i R. Black, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: FreshSide Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 1 marca 2013 r. w sprawie R 15/2012-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: FreshSide Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy ukazujący przedstawienie chłopca na rowerze trzymającego młotek dla towarów z klas 18, 25 i 28 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8 766 917

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy zawierający przedstawienie gracza polo na koniu dla towarów z klas 9, 18, 20, 21, 24 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-268/13)

(2013/C 207/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: S. Fiorentino, avvocato dello Stato, G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji nr C(2013) 1264 wersja ostateczna z dnia 7 marca 2013 r., notyfikowanej w dniu 11 marca ze względów przedstawionych w trzech zarzutach skargi.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze rząd włoski zaskarża decyzję Komisji Europejskiej nr C(2013) 1264 wersja ostateczna z dnia 7 marca 2013 r. notyfikowaną w dniu 11 marca, w której to, w wykonaniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie C-469/09, Komisja nakazała Republice Włoskiej zapłatę kwoty 16 533 000 EUR tytułem okresowej kary pieniężnej za zwłokę.

W rzeczonym wyroku Trybunał między innymi zasądził zapłatę przez Republikę Włoską na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w wysokości odpowiadającej ilorazowi kwoty podstawowej wynoszącej 30 mln EUR i odsetka bezprawnie przyznanej i niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy, obliczanego w stosunku do całej kwoty nieodzyskanej w dniu ogłoszenia wyroku, za każde pół roku zwłoki we wdrażaniu środków koniecznych dla zastosowania się do wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 Komisja przeciwko Włochom.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i art. 260 ust. 3 akapit drugi TFUE: naruszenie wyroku podlegającego wykonaniu (wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie C-496/09 Komisja przeciwko Włochom) w skutek błędnej interpretacji punktu tego wyroku, w którym dla celów obliczenia okresowej kary pieniężnej przyjęto jako termin odniesienia „nieodzyskaną kwotę w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku”.

— Rząd włoski twierdzi, że ów punkt wyroku podlegającego wykonaniu należy interpretować w ten sposób, iż znaczenie ma nie tyle data wydania wyroku, co data zakończenia w postępowaniu etapu pozyskiwania dowodów, czyli chwila, w której w postępowaniu wystąpiła sytuacja faktyczna, na której podstawie Trybunał rozstrzygnął spór. Rząd włoski uważa bowiem, że dla celów zmniejszenia okresowej kary pieniężnej za półroczną zwłokę, należy uwzględnić działania w zakresie odzyskiwania pomocy jakie podjął on w toku postępowania, lecz po zakończeniu postępowania dowodowego.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i art. 260 ust. 3 akapit drugi TFUE: naruszenie wyroku podlegającego wykonaniu w skutek błędnej interpretacji punktu tego wyroku, który przewiduje, iż dla celów obliczania okresowej kary pieniężnej należy za każde pół roku nie należy uwzględniać kwot dotyczących pomocy „której odzyskanie jeszcze nie nastąpiło lub nie zostało udowodnione na koniec omawianego okresu”.

Rząd włoski twierdzi, że ów punkt wyroku podlegającego wykonaniu należy interpretować w ten sposób, iż dla celów wyżej wspomnianej oceny znaczenie ma powstanie dokumentu dowodowego w danym półroczu a nie okoliczność, iż Komisja została powiadomiona o takim dokumencie przed zakończeniem tegoż półrocza. Rząd włoski uważa bowiem, iż przeciwna interpretacja Komisji Europejskiej — wedle której na Republice Włoskiej spoczywa ciężar przedstawienia dowodów w celu obliczenia okresowej kary

pieniężnej za półrocze do ostatniego dnia danego półrocza, co powoduje wykluczenie z obliczeń kwot o których odzyskaniu powiadomiono Komisję dopiero później, mimo że nastąpiło ono w takim okresie — jest sprzeczna z zasadą lojalnej współpracy i nie jest uzasadniona celem nałożonego przez Trybunał wymogu prowadząc w rzeczywistości do niedopuszczalnego skrócenia czasu jakim dysponują władze włoskie na spełnienie tegoż wymogu i zmniejszenie w ten sposób kwoty okresowej kary pieniężnej za pół roku.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i art. 260 ust. 3 akapit drugi TFUE: naruszenie wyroku podlegającego wykonaniu w odniesieniu do wiarytelności przysługujących w stosunku do przedsiębiorstw, które zawarły „układ z wierzycielami” lub objętych „zarządzeniem sądowym”

Decyzja nie przewiduje bowiem odliczenia od pomocy w dalszym ciągu należnej na koniec danego półrocza przysługujących w stosunku do takich przedsiębiorstw wiarytelności wynikających z odnośnych postępowań układowych chociaż, zdaniem rządu włoskiego, chodzi tu o wiarytelności w których wypadku państwo członkowskie dochowało należnej staranności i które w konsekwencji należało wykluczyć z kwoty pomocy w dalszym ciągu należnej na podstawie sentencji wyroku podlegającego wykonaniu.

Odwołanie wniesione w dniu 19 maja 2013 r. przez Marcusa Brunego od wyroku wydanego w dniu 21 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-94/11 Brune przeciwko Komisji

(Sprawa T-269/13 P)

(2013/C 207/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Markus Brune (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat H. Mannes)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie, podtrzymując żądania przedstawione w pierwszej instancji, wnosi do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie F-94/11;

— posiłkowo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;

— obciążenie drugiej strony postępowania i strony pozwanej kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty.

1) Brak oceny sądu przy sprawdzaniu obowiązku ponownego przeegzaminowania

— zaskarżony wyrok nie uwzględnia tego, że ponowne przeprowadzenie egzaminu ustnego w ramach wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 września 2010 r. w sprawie F-5/08 Brune przeciwko Komisji (zwanego dalej „wyrokiem w sprawie Brune”) narusza zasady równego traktowania i obiektywizmu oceny oraz art. 266 TFUE;

— uzasadnienie wyroku zawiera nietrafne oceny prawne i błędną, częściowo wewnętrznie sprzeczną, ocenę okoliczności faktycznych, w szczególności w świetle przesłanek art. 266 TFUE, zakazu dyskryminacji i wymogu jednolitych kryteriów oceny.

2) Błędne nieuwzględnienie alternatywnych rozwiązań

— zaskarżony wyrok odrzuca z podaniem błędnego pod względem prawnym uzasadnienia alternatywne rozwiązania zaproponowane dla celów wykonania wyroku w sprawie Brune, które według utrwalonego orzecznictwa należałoby zastosować w niniejszym przypadku;

— przy badaniu alternatywnych rozwiązań wyrok bierze w szczególności za podstawę nietrafną wykładnię zasady równego traktowania i obiektywizmu oceny, art. 27 regulaminu pracowniczego oraz ogłoszenia o konkursie.

3) Posiłkowo, błędna ocena uchybień proceduralnych, do których doszło przy przygotowywaniu ponownego egzaminu

— wywody wyroku odnoszące się do terminowego wezwania, zgodnych z przepisami informacji dotyczących składu komisji konkursowej i informacji o mającym zastosowanie prawie wykazują istotne błędy w ocenie okoliczności faktycznych i w ocenie obowiązków organizacyjnych strony pozwanej;

— wyrok pomija ocenę nierównego traktowania wnoszącego odwołanie w odniesieniu do udzielania dodatkowych informacji innej kandydatce w równoległym toczącym się postępowaniu;

— w odniesieniu do zarzutu stronniczości komisji konkursowej wyrok ogranicza się do sprawdzenia braku dowodów dyskryminacji wnoszącego odwołanie w toku pierwszego postępowania egzaminacyjnego, przy czym nie została rozpatrzona kwestia stronniczości podczas ponownego egzaminu.

4) Błędne odrzucenie podniesionych przez wnoszącego odwołanie żądań trzeciego, czwartego i piątego jako niedopuszczalnych

— wyrok nie uwzględnia możliwości dokonania ogólnych ustaleń, które nie skutkują konkretnymi obowiązkami instytucji Unii;

— wyrok dokonuje wykładni żądania dotyczącego wyrównania powstałej straty w ten sposób, że nie wniesiono o żadne odszkodowanie, chociaż zostało to wyraźnie wyjaśnione na rozprawie;

— wyrok nie uwzględnia wynikającego z art. 266 TFUE obowiązku wyrównania poniesionej straty także z urzędu bez wyraźnego żądania w tym względzie.

5) Dyskryminujące rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów

Zaskarżony wyrok dyskryminuje wnoszącego odwołanie w stosunku do postępowania w sprawie F-42/11 Honnefelder przeciwko Komisji, gdyż nie dokonano w nim oceny na korzyść wnoszącego odwołanie okoliczności uznanej tam za istotną w świetle art. 87 § 2 regulaminu postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — SACBO przeciwko Komisji i TEN-T EA

(Sprawa T-270/13)

(2013/C 207/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio (BG), Włochy) (przedstawiciel: M. Muscardini, avvocato, G. Greco, avvocato)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznaje ona za niekwalifikowalne niektóre koszty zewnętrzne, ograniczając w ten sposób należne współfinansowanie i nakazując zwrot 158 517,54 EUR, ze wszystkimi skutkami prawnymi;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji z dnia 18 marca 2013 r. wydanej przez Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), której przedmiotem jest „Zakończenie projektu 2009-IT-91407-S- »Studium dotyczące intermodalnego lotniska Bergamo-Orio al Serio«⁽¹⁾ — Decyzja Komisji C(2010)4456”, w zakresie, w jakim uznaje za niekwalifikowalne, a zatem niepodlegające subwencjonowaniu, koszty dotyczące już zrealizowanych działań 1, 2.1, 4, 5, 6 i 7 oraz nakazuje zwrot kwoty 158 517,54 EUR.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 680/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r., a także art. III.4.2.2 i III.4.2.3 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie została przeprowadzona procedura dotycząca „skargi”, przewidziana w art. III.4.2.3 decyzji o udzieleniu finansowania.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 17 ust. 2 i 6 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także naruszenia art. II.2.3 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, które stwierdza, z jednej strony, że nastąpił „nieuzasadniony podział zamówień”, a z drugiej strony, że „przedmioty zamówień” są „powiązane w takim stopniu”, iż powinny stanowić przedmiot jednego postępowania przetargowego;

— błędne stwierdzenie dotyczące niewłaściwego podziału pojedynczego zamówienia, któremu przeczy treść decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.;

— brak jakiegokolwiek „splitting up” umów lub „podziału projektów”;

— brak zastosowania dyrektywy 2004/17/WE do przekraczających próg umów, ze względu na niewystąpienie interesu transgranicznego.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. I.3.1 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r., art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, które jest niezgodne ze stwierdzeniami i zgodami już wyrażonymi przez TEN-T EA w odniesieniu do SAP i ASR;

— zgodność działań podjętych przez SACBO z działaniami stanowiącymi przedmiot współfinansowania.

4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 40 ust. 2 lit. b), c) i d) dyrektywy 2004/17/WE

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— brak zastosowania dyrektywy 2004/17/WE do umów podlegających współfinansowaniu ze względu na cel „studium” i „badanie”;

— niemożność przeprowadzenia przetargu ze względu na terminy narzucone w decyzji o współfinansowaniu.

5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

Strona skarżąca uważa, że strona pozwana uchybiła zasadzie proporcjonalności, traktując zarzucane naruszenie bardziej surowo, niż jest to przewidziane w razie cofnięcia współfinansowania.

(¹) „Closure of Action n° 2009-IT-91407-S- »STUDY FOR BERGAMO-ORIO AL SERIO AIRPORT DEVELOPMENT INTERMODALITY« - Commission Decision C(2010)4456”

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — Max Mara Fashion Group przeciwko OHIM — Mackays Stores (M&Co.)

(Sprawa T-272/13)

(2013/C 207/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Max Mara Fashion Group Srl (Torino, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Terrano)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mackays Stores Ltd (Renfrew, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2013 r., w sprawie R 1199/2012-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Mackays Stores Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „M&Co.” dla towarów i usług z klas 25 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 128 679

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie przeciwku: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „MAX&Co.” dla towarów i usług z klas 18, 24, 25, 35, 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Sarafraz przeciwko Radzie

(Sprawa T-273/13)

(2013/C 207/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mohammad Sarafraz (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 206/2013 z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie wykonania art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie w zakresie, w jakim dotyczy ono Mahammada Sarafraza;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony

— Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony prawnej, a w szczególności obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia dla umieszczenia skarżącego w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego;

— Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ nie stworzyła skarżącemu przewidzianej w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 359/2011⁽¹⁾ możliwości zgłoszenia uwag w przedmiocie umieszczenia w wykazie podmiotów objętych sankcjami i związanej z tym kontroli przez Radę.

2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami

— Przedstawione przez Radę powody umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami nie pozwalają stwierdzić, na jakiej podstawie prawnej Rada oparła swoją decyzję w tym przedmiocie;

— umieszczając skarżącego w wykazie zawartym w załączniku do spornego rozporządzenia wykonawczego Rada dokonała oczywistego błędu w ocenie;

— w szczególności umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami nie może uzasadnić jedyny, przedstawiony przez Radę w tym wykazie, konkretny powód.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania (*ne bis in idem*)

— Jedyny przedstawiony przez Radę konkretny powód umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami był już przedmiotem sankcji brytyjskiego organu sprawującego nadzór nad mediami;

— Rada nie podnosi jakoby mimo tej sankcji, względnie po jej zastosowaniu, doszło do dalszych naruszeń prawa, które uzasadniałyby umieszczenie w wykazie.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego: wolności radia, względnie wolności mediów, wolności przemieszczania się i prawa własności

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wolność mediów i swobodę wypowiedzi, ponieważ celem tej sankcji jest w szczególności przeszkodzić skarżącemu, względnie prowadzącej przez niego stacji radiowej, w dokonywaniu relacji z Europą i do Europy;

— umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w inne chronione prawa podstawowe (prawo własności, wolność wykonywania działalności zawodowej, wolność przemieszczania się).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 359/2011 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. L 100, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Emadi przeciwko Radzie

(Sprawa T-274/13)

(2013/C 207/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hamid Reza Emadi (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 206/2013 z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie wykonania art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie w zakresie, w jakim dotyczy ono Hamida Rezy Emadiego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony
 - Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony prawnej, a w szczególności obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia dla umieszczenia skarżącego w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego;
 - Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ nie stworzyła skarżącemu przewidzianej w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 359/2011⁽¹⁾ możliwości zgłoszenia uwag w przedmiocie umieszczenia w wykazie podmiotów objętych sankcjami i związanej z tym kontroli przez Radę.
- 2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami
 - Przedstawione przez Radę powody umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami nie pozwalają stwierdzić, na jakiej podstawie prawnej Rada oparła swoją decyzję w tym przedmiocie;
 - umieszczając skarżącego w wykazie zawartym w załączniku do spornego rozporządzenia wykonawczego Rada dokonała oczywistego błędu w ocenie;
 - w szczególności umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami nie może uzasadnić jedyny, przedstawiony przez Radę w tym wykazie, konkretny powód.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania (*ne bis in idem*)
 - Jedyny przedstawiony przez Radę konkretny powód umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami był już przedmiotem sankcji brytyjskiego organu sprawującego nadzór nad mediami;

— Rada nie podnosi jakoby mimo tej sankcji, względnie po jej zastosowaniu, doszło do dalszych naruszeń prawa, które uzasadniałyby umieszczenie w wykazie.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego: wolności radia, względnie wolności mediów, wolności przemieszczania się i prawa własności
 - Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wolność mediów i swobodę wypowiedzi, ponieważ celem tej sankcji jest w szczególności przeszkodzić skarżącemu, względnie prowadzącej przez niego stacji radiowej, w dokonywaniu relacji z Europą i do Europy;
 - umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w inne chronione prawa podstawowe (prawo własności, wolność wykonywania działalności zawodowej, wolność przemieszczania się).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 359/2011 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. L 100, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/13)

(2013/C 207/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, P.G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13 mającym na celu utworzenie dwóch list rezerwowych obejmujących 37 i 27 miejsc na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk Administratora (AD 7) w dziedzinach makroekonomii i ekonomii finansowej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13 mającym na celu utworzenie dwóch list rezerwowych obejmujących 37 i 27 miejsc na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk Administratora (AD 7) w dziedzinach makroekonomii i ekonomii finansowej

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE.
- Komisja naruszyła moc wiążącą wyroku Trybunału w sprawie C-566/10 P stwierdzającego, że ogłoszenia o konkursie wskazujące wyłącznie angielski, francuski i niemiecki jako języki, które kandydaci w konkursach otwartych Unii mogą wskazać jako drugi język, są niezgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 342 TFEU oraz art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wskazanie tylko trzech języków dopuszczalnych jako drugi język kandydatów w konkursach otwartych Unii, Komisja w praktyce narzuciła nowe rozporządzenie określające system językowy instytucji, naruszając wyłączną właściwość Rady w tej dziedzinie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE), art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 UE, art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że wprowadzone przez Komisję ograniczenie językowe jest dyskryminujące, ponieważ przytoczone przepisy zakazują narzucania obywatelom europejskim i urzędnikom instytucji europejskich ograniczeń językowych, które nie są przewidziane w sposób ogólny i obiektywny przez regulaminy wewnętrzne instytucji, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1/58 i które dotychczas nie zostały wydane, i zakazują ustanawiania takich ograniczeń, o ile nie wynika to z konkretnego i uzasadnionego interesu służby.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 UE w części, w jakiej ustanawia on zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań jako prawo podstawowe wynikające ze wspólnych tradycji konstytucjonalnych państw członkowskich.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła oczekiwania obywateli dotyczące możliwości wyboru jako drugiego języka dowolnego spośród języków Unii, zgodnie z tym, tak jak było to zawsze praktykowane do 2007 r. i co zostało autorytatywnie potwierdzone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/10 P.
- 5) Zarzut piąty dotyczy nadużycia władzy i naruszenia norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wprowadzenie prewencyjnego i ogólnego ograniczenia języków dopuszczalnych jako drugi język do trzech, Komisja w rzeczywistości antycypowała na etapie ogłoszenia o konkursie i określenia warunków udziału w konkursie sprawdzenie kompetencji językowych kandydatów, które powinny zostać ocenione w ramach konkursu. W tej sytuacji decydujące znaczenie ma znajomość języków, a nie kompetencje zawodowe.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, iż poprzez postanowienie, że zgłoszenia do udziału w konkursie obowiązkowo muszą być wysłane w języku angielskim, francuskim lub niemieckim i że w tym samym języku EPSO wysłała do kandydatów informacje dotyczące przebiegu konkursu, naruszone zostało prawo obywateli europejskich do porozumiewania się w ich własnym języku z instytucjami i nastąpiła dalsza dyskryminacja osób, które nie znają biegle tych trzech języków.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 1i 6 rozporządzenia nr 1/58, art. 1d ust. 1 i 6, oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników i art. 296 ust. 2 TFUE (brak uzasadnienia), a także zasady proporcjonalności i przeinaczenia stanu faktycznego.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że ograniczenie do trzech języków Komisja uzasadniła wymogiem, aby nowi pracownicy od razu byli w stanie porozumiewać się w ramach instytucji. Uzasadnienie to przeinacza stan faktyczny, ponieważ nie jest tak, że te trzy języki są najczęściej używane w różnych grupach językowych w ramach instytucji. Jest ono też nieproporcjonalne w stosunku do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do niedyskryminacji ze względów językowych.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Now Wireless przeciwko OHIM — Starbucks (HK) (now)

(Sprawa T-278/13)

(2013/C 207/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Now Wireless Ltd (Guildford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: T. Alkin, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Starbucks (HK) Ltd (Hongkong, Chiny)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz

- stwierdzenie wygaśnięcia prawa z rejestracji nr 1421700 wspólnotowego znaku towarowego ze względu na brak używania;
- obciążenie właściciela zarejestrowanego znaku kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „now” dla usług z klasy 35, 41 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 421 700

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Starbucks (HK) Ltd

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie częściowego wygaśnięcia prawa z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-279/13)

(2013/C 207/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Egipt), Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama (Kair, Egipt), Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Giza, Egipt) (przedstawiciele: J. Lewis, Queen's Counsel, B. Kennelly, barrister, i J. Binns, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/144/WPZiB z dnia 21 marca 2013 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 82, s. 54) i rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i

organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 76, s. 4), utrzymanego przez decyzję Rady z dnia 21 marca 2013 r., w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżących; oraz

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na podstawie 263 TFUE skarżący podnoszą sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że: a) decyzji Rady 2013/144/WPZiB brakowało właściwej podstawy prawnej, gdyż nie spełniała ona wymogu z art. 29 TUE; oraz b) rozporządzenie Rady (UE) nr 270/2011 nie mogło zostać utrzymane, gdyż nie spełniało wymogów swojej domniemanej podstawy prawnej, czyli art. 215 ust. 2 TFUE.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że kryterium przyjęcia środków ograniczających określone w art. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB i w art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 nie zostało spełnione. Ponadto skarżący podnoszą, że przedstawione przez stronę pozwaną uzasadnienie przyjęcia środków ograniczających przeciwko skarżącym jest całkowicie niejasne, niekonkretne, nieoparte dowodami, nieuzasadnione i niewystarczające do uzasadnienia stosowania takich środków.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła prawo skarżących do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ: a) środki ograniczające nie przewidują procedury informowania skarżących o dowodach, na których opierała się decyzja o zamrożeniu ich aktywów, lub umożliwiającej im skuteczne przedstawienie uwag na temat tych dowodów; b) przedstawione uzasadnienie zawiera ogólne i niejasne twierdzenia bez poparcia na temat postępowań sądowych; oraz c) strona pozwana nie przedstawiła wystarczających informacji umożliwiających skarżącym skuteczne przedstawienie ich stanowiska w odpowiedzi, co nie pozwala Sądowi ocenić, czy decyzja i ocena Rady były zasadne i oparte na przekonujących dowodach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana nie przedstawiła skarżącym wystarczającego uzasadnienia objęcia ich zaskarżonymi środkami z naruszeniem obowiązku jasnego przedstawienia rzeczywistych i konkretnych powodów uzasadniających jej decyzję, w tym konkretnych powodów indywidualnych, które skłoniły ją do uznania, że skarżący byli odpowiedzialni za sprzeniewierzenie egipskich funduszy państwowych.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że strona pozwana bezzasadnie i nieproporcjonalnie naruszyła prawo własności skarżących oraz ich dobre imię.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że umieszczenie skarżących w wykazie osób, przeciwko którym stosować się będą środki ograniczające, opiera się na oczywistym błędzie w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2013 r. — Iglotex przeciwko OHIM — Iglo Foods Group (IGLOTEX)**(Sprawa T-282/13)**

(2013/C 207/84)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iglotex S.A. (Skórcz, Polska) (przedstawiciel: adwokaci I. Helbig, P. Hansmersmann i S. Rengshausen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Iglo Foods Group Ltd (Feltham, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „IGLOTEX” — zgłoszenie nr 9 283 367 dla towarów z klas 29 i 30

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Iglo Foods Group Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „IGLO” dla towarów z klas 29 i 30 — zgłoszenie nr 5 740 238

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Odwołanie wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Luigiego Maruccia od postanowienia wydanego w dniu 11 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-131/12 Maruccio przeciwko Komisji**(Sprawa T-283/13 P)**

(2013/C 207/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Maruccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak te, które zostały podniesione w sprawie T-203/13 P Maruccio przeciwko Komisji.

Odwołanie wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Luigiego Maruccia od postanowienia wydanego w dniu 11 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-17/12 Maruccio przeciwko Komisji**(Sprawa T-284/13 P)**

(2013/C 207/86)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Maruccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak te, które zostały podniesione w sprawie T-203/13 P Maruccio przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Husky CZ przeciwko OHIM — Husky of Tostock (HUSKY)

(Sprawa T-287/13)

(2013/C 207/87)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Husky CZ s.r.o. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat L. Lorenc)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Husky of Tostock Ltd (Woodbridge, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 marca 2013 r.;
- obciążenie OHIM i Husky of Tostock Ltd kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Słowny znak towarowy „HUSKY”, zarejestrowany dla towarów z klas 3, 9, 14, 16, 18 i 25 — wspólnotowy znak towarowy nr 152 546

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Husky of Tostock Ltd

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-295/13)

(2013/C 207/88)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włochy (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności sprostowania ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/177/10, sprostowania ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/178/10 i sprostowania ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/179/10, opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej C 82 A z dnia 21 marca 2013 r.;

— w konsekwencji, stwierdzenie nieważności sprostowanych ogłoszeń;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych, które zostały podniesione w sprawie T-257/13 Republika Włochy przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2013 r. — SACE i SACE BT przeciwko Komisji

(Sprawa T-305/13)

(2013/C 207/89)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SACE SpA (Rzym, Włochy), SACE BT SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa i G. Rizza, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, w części.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

— zarządzenie jakiegokolwiek innego środka, w tym również dowodowego, jaki Sąd uzna za właściwy.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji C(2013) 1501 wersja ostateczna z dnia 20 marca 2013 r., w której instytucja ta nakazała częściowe odzyskanie pomocy rzekomo przyznanej na rzecz spółki SACE BT prowadzącej działalność w zakresie krótkoterminowych ubezpieczeń kredytów eksportowych, która to pomoc polegała w szczególności na wkładach kapitałowych

wniesionych w 2009 r. przez jej spółkę dominującą stanowiącą własność skarbu państwa (SACE S.p.A.) oraz udzieleniu SACE BT ochrony reasekuracyjnej. Zdaniem Komisji w żadnym z tych dwóch przypadków SACE nie uwzględniła profilu ryzyka tych inwestycji, co oznacza, że nie zachowała się jak inwestor prowadzący działalność w warunkach gospodarki rynkowej.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że spornych środków nie można przypisać państwu włoskiemu.

— Zdaniem skarżącej sporne środki zostały przyjęte przez zarząd SACE S.p.A., który nie otrzymał żadnych poleceń od władz publicznych ani nie musiał spełniać ustanowionych przez te władze wymogów, lecz działał w pełni niezależnie pod względem komercyjnym i strategicznym, dostosowując się idealnie do logiki rynkowej, tak jak ma to miejsce w przypadku wszystkich podejmowanych przez przedsiębiorców decyzji; podjęta przez zarząd decyzja nie była w żaden sposób kontrolowana czy nadzorowana przez jedynego wówczas udziałowca tej spółki, czyli Ministero dell'economia e delle finanze; ministerstwo to nie wydało żadnego zezwolenia oraz nie sprawowało funkcji kierowniczej w tym zakresie.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że drugi ze środków nie przysporzył korzyści SACE BT.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że wydaniu przez SACE S.p.A. decyzji o udzieleniu ochrony reasekuracyjnej wykorzystującej możliwości wynikające ze znajdowania się na etapie cyklu gospodarczego, który cechował się znaczną wysokością składek ubezpieczeniowych, nie towarzyszył zamiar przyznania na rzecz SACE BT subwencji lub wsparcia. W pozostałym zakresie jedynie spółka dominująca uzyskała wynikającą z ochrony reasekuracyjnej korzyść gospodarczą. Ponadto twierdzenia Komisji dotyczące pozytywnej korelacji między skalą uwzględnianego ryzyka i wymaganej stopy [kredytu] nie znajdują oparcia ani w literaturze fachowej, ani w praktyce rynkowej, ani też w konkretnej sytuacji, w której znajduje się SACE BT. Wreszcie, nie przekonuje podjęta przez Komisję próba zastosowania w nieuzasadniony wystarczająco sposób w odmiennym kontekście i w odniesieniu do odmiennych środków „rule of thumb” rzekomo przyjętej przez nią w odniesieniu do portugalskiego systemu ubezpieczeń kredytów eksportowych, która to próba miała na celu wykazanie, że uiszczona przez SACE S.p.A. z tego tytułu opłata winna co najmniej o 10 % przekraczać opłatę zastosowaną przez udzielające ochrony reasekuracyjnej podmioty prywatne ze względu na niższy stopień ochrony reasekuracyjnej i ponoszonego przez nie ryzyka.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że trzeci i czwarty ze środków nie przysporzyły korzyści SACE BT.

— Dokonując w 2009 r. dwóch rekapitalizacji, pomimo braku przewidywań dotyczących płynności finansowej SACE BT, które uzasadniałyby planowanie odpowiedniej średnioterminowej rentowności tego przedsiębiorstwa, SACE S.p.A. dążyła do zachowania wartości ogromnej inwestycji dokonanej w momencie ustanowienia spółki

zaledwie pięć lat wcześniej. Ponadto SACE S.p.A. uznała, że likwidacja jej spółki zależnej naraziła również całą grupę SACE na ryzyko poniesienia potencjalnej szkody w kategoriach utraty wartości lub zdolności kredytowej w kwocie znacznie przewyższającej szacowaną na koniec 2009 r. wartość niespłaconego kapitału. Komisja nie uwzględniła przysługującego temu inwestorowi publicznemu szerokiego zakresu swobodnego uznania, zastępując swą własną oceną ocenę dokonaną przez SACE SpA opierając się jedynie na błędnym teoretycznym odtworzeniu wyboru, jakiego w analogicznych okolicznościach dokonałby hipotetyczny ostrożny i rozważny inwestor prywatny.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2013 r. — Capella przeciwko OHIM — Oribay Mirror Buttons (ORIBAY)

(Sprawa T-307/13)

(2013/C 207/90)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Capella EOOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat M. Holtorf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Oribay Mirror Buttons, SL (San Sebastian, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie R 164/2012-4;

— stwierdzenie wygaśnięcia praw do wspólnotowego znaku towarowego 003611282 „ORIBAY ORiGinal Buttons for Automotive Industry” w odniesieniu do towarów i usług:

— klasa 12: „pojazdy i części do pojazdów nieujęte w innych klasach, z wyjątkiem części do okien samochodowych i szyb samochodowych”;

— klasa 37: „naprawa; reparacje i serwisowanie”;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „ORIBAY ORiGinal Buttons for Automotive Industry” dla towarów i usług z klas 12, 37 i 40 — wspólnotowy znak towarowy nr 3 611 282

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Oribay Mirror Buttons, SL

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe uwzględnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, naruszenie art. 56 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 37 lit. a) ppkt iii) rozporządzenia nr 2868/95 oraz naruszenie art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-24/13)

(2013/C 207/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej żądanie odszkodowawcze strony skarżącej w związku z błędami popełnionymi przez Komisję przy okazji postępowania w sprawie naboru, które nie zostało doprowadzone do końca

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 czerwca 2012 r. i z dnia 7 grudnia 2012 r. oddalających żądanie odszkodowawcze skarżącej;

— zobowiązanie Komisji Europejskiej do odtworzenia ścieżki kariery zawodowej skarżącej;

— zasądzenie od Komisji kwoty 14 911,07 EUR, zapłaty składek do systemu emerytalno-rentowego od października 2011 r. oraz kwoty 2 500 EUR tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia krzywdzie, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia tych kwot w toku postępowania, powiększonych o odsetki za zwłokę liczone od dnia, w którym stały się wymagalne, według stopy ustalonej przez EBC dla podstawowych operacji refinansujących powiększonej o dwa punkty;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2013 r. — ZZ przeciwko OHIM

(Sprawa F-26/13)

(2013/C 207/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny strony skarżącej za okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2011 r. i żądanie odszkodowania

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny strony skarżącej za okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2011 r.;

— obciążenie OHIM zapłatą właściwego zostawionego do uznania Sądu odszkodowania — w kwocie nie niższej niż 500 EUR — celem zadośćuczynienia stronie skarżącej za krzywdę doznaną przez nią w wyniku wydania zaskarżonego sprawozdania z oceny;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-27/13)

(2013/C 207/93)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu skarżącego do niższej grupy zaszerogowania AD8 na podstawie art. 9 ust. 1 lit. f) załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu jakoby doznanej krzywdy i poniesionej szkody

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 czerwca 2012 r. wydanej przez trójczłonowy organ powołujący w sprawie MS 08/058, zgodnie z którą „przewidziana w art. 9 ust. 1 lit. f) załącznika IX do regulaminu pracowniczego sankcja przeniesienia do niższej grupy zaszerogowania zostaje nałożona (na skarżącego)” i to „ze skutkiem od następnego miesiąca po podpisaniu”;

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2012 r., zakomunikowanej w dniu 18 grudnia 2012 r., w której organ powołujący oddalił zażalenie skarżącego, wniesione w dniu 10 października 2012 r. i noszące sygnaturę R/566/12;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty, tytułem zadośćuczynienia, odszkodowania za szkody materialne i uszczerbek w karierze skarżącego, tymczasowo kwoty 1 EUR, na poczet kwoty ocenianej, z zastrzeżeniem jej podwyższenia albo obniżenia w toku postępowania w tej instancji, na 20 000 EUR;
- w każdym razie obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania, zgodnie z art. 87 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-28/13)

(2013/C 207/94)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Strona pozwana: Komisji

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczących zatrzymania kwot z wynagrodzenia skarżącego za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2012 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności pisma z dnia 6 lipca 2012 r., w którym PMO informuje skarżącego o swojej decyzji o przychyleniu się do zalecenia OLAF z dnia 30 marca 2012 r. i precyzuje, (i) że z jego wynagrodzenia za czerwiec 2012 r. została odzyskana kwota 5 530 EUR (nienależnie wypłacone dodatki), (ii) że z jego wynagrodzenia za lipiec 2012 r. zostanie potrącona kwota 3 822,80 EUR (odsetki za zwłokę od nienależnie wypłaconych kwot), i (iii) że z jego wynagrodzenia za sierpień 2012 r. zostanie potrącona kwota 2 372 EUR (zwrot kosztów leczenia) oraz 699,20 EUR (odsetki za zwłokę);
- stwierdzenie nieważności dokonanych zatrzymań z wynagrodzenia skarżącego za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień i październik oraz, w razie potrzeby, wszelkich innych zatrzymań dokonywanych w ramach wykonania zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności pisma z dnia 10 lipca 2012 r. zawierającego żądanie jednorazowego zatrzymania z jego wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2012 r. łącznej kwoty 3 071,20 EUR, bądź — jeśli kwota długu okazałaby się zbyt wysoka, aby mogła zostać pobrana a jednym razem — rozłożenie zwrotu na kilka miesięcy;

- stwierdzenie nieważności pisma z dnia 20 lipca 2012 r., w którym, skarżący został poinformowany, że jego wydział nie był w stanie doprowadzić do odzyskania kwoty 3 822,80 EUR, odpowiadającej odsetkom za zwłokę, z wynagrodzenia za lipiec i że w związku z tym kwota ta zostanie odzyskana łącznie z wynagrodzenia za miesiąc październik 2012 r., po przeprowadzeniu odzyskania w sierpniu i wrześniu 2012;
- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji przyjętej w dniu 17 grudnia 2012 r. i zakomunikowanej w tym samym dniu, w zakresie, w jakim oddała ona zażalenie skarżącego w odniesieniu do spornych diet dziennych i odszkodowania za szkodę spowodowaną zwłoką;
- zasądzenie od Komisji zapłaty odsetek za zwłokę liczonych począwszy od czerwca 2012 r. od kwoty 5 530 EUR, od sierpnia 2012 r. od pierwszej kwoty 1 535,60 EUR, od września 2012 r. od kwoty dodatkowej 1 535,60 EUR i od października 2012 r. od kwoty 3 822,80 EUR, do momentu gdy kwoty te zostaną mu zwrócone, przy czym w związku ze zwrotem kwoty 3 071,20 EUR wraz z wynagrodzeniem za styczeń 2013 r. odsetki za zwłokę nie są już należne począwszy od momentu dokonania tego zwrotu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2013 r. — ZZ przeciwko EMA

(Sprawa F-29/13)

(2013/C 207/95)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis, D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzedłużeniu ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego oraz żądanie zadośćuczynienia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 sierpnia 2012 r. o nieprzedłużeniu ze skarżącym umowy o pracę, zakończeniu jego stosunku pracy z dniem 30 kwietnia 2013 r. oraz urlopowaniu go z urzędu;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 lutego 2013 r. oddalającej wniosek o przedłużenie umowy o pracę;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz zasądzenie od niej na rzecz skarżącego kwoty 25 000 EUR tytułem zadośćuczynienia.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-32/13)**

(2013/C 207/96)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat F. Moyses)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej żądanie zwrotu pozostałej do wypłacenia kwoty, którą Komisja powinna była wypłacić skarżącemu z tytułu odprawy

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 stycznia 2013 r., na mocy której oddaliła ona żądanie skarżącego oraz wniesione przez niego zażalenie dotyczące uzyskania zwrotu pozostałej do wypłacenia kwoty, którą Komisja powinna była wypłacić skarżącemu, jako że podał się on do dymisji. W niezbędnym zakresie przedmiotem skargi jest również stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 13 kwietnia 2012 r., w którym Komisja zajmuje po raz pierwszy stanowisko w przedmiocie żądania strony skarżącej dotyczącego ponownego obliczenia kwoty, którą Komisja powinna wypłacić skarżącemu;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-34/13)**

(2013/C 207/97)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat R. Duta)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AD/231/12 o niedopuszczeniu skarżącego do etapu oceny zintegrowanej w tym konkursie

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 31 stycznia 2013 r. w następstwie zażalenia skarżącego z dnia 25 września 2012 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 czerwca 2012 r. oraz z dnia 16 lipca 2012 r., powiadamiających skarżącego o niedopuszczeniu go do etapu preselekcji zwanego „ocena zintegrowaną” w ramach konkursu EPSO/AD/231/12, w którym uczestniczył;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-35/13)**

(2013/C 207/98)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis i D. Abreu Caldas)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o zaliczeniu uprawnień emerytalnych nabytych przed wstąpieniem do służby Komisji na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 września 2012 r. i z dnia 4 października 2012 r. o zaliczeniu uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącego przed wstąpieniem do służby, w ramach ich przeniesienia do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej, na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko EACEA**(Sprawa F-36/13)**

(2013/C 207/99)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)*Strona pozwana:* Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu ze skarżącym umowy o pracę na podstawie art. 47 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników (WZiP)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Agencji z dnia 24 lipca 2012 r.
- w konsekwencji:
 - przywrócenie skarżącego do pracy ze skutkiem od dnia 25 października 2012 r. oraz zobowiązanie Agencji do wypłaty jego wynagrodzenia ze skutkiem wstecznym;
 - usunięcie z akt osobowych skarżącego zaskarżonej decyzji, jak również wszystkich dokumentów związanych z niniejszym postępowaniem;
- zasądzenie od Agencji na rzecz strony skarżącej kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia
- obciążenie Agencji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-37/13)**

(2013/C 207/100)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji OLAF-u oddalającej wniosek o przedłużenie zawartej ze stroną skarżącą umowy w następstwie stwierdzenia nieważności tej decyzji w wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej i żądanie zadośćuczynienia i odszkodowania za doznaną krzywdę i poniesioną szkodę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 8 sierpnia 2012 r. oddalającej wniosek o przedłużenie umowy zawartej ze stroną skarżącą;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji z dnia 12 sierpnia 2010 r. oddalającej wniosek o przedłużenie umowy zawartej ze stroną skarżącą w razie zakwestionowania stwierdzenia jej nieważności w ramach postępowania odwoławczego przed Sądem Unii;

- i w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 17 stycznia 2013 r. oddalającej zażalenie wniesione przez stronę skarżącą w dniu 21 września 2012 r.;
- przyznanie stronie skarżącej z tytułu poniesionej szkody kwoty odpowiadającej różnicy pomiędzy wynagrodzeniem, które otrzymałaby, gdyby mogła uzyskać przedłużenie umowy członka personelu tymczasowego w ramach OLAF-u na 4 dalsze lata, a wynagrodzeniem, które otrzymywała od maja 2011 r. (przy uwzględnieniu uprawnień emerytalnych i zwykłego przebiegu kariery zawodowej);
- naprawienie szkody poniesionej przez stronę skarżącą ze względu na utratę szansy na uzyskanie umowy na czas nieokreślony, ustalonej ex aequo et bono i tymczasowo na 250 000 EUR;
- przyznanie kwoty ustalonej ex aequo et bono i tymczasowo na 10 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-38/13)**

(2013/C 207/101)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.N. Louis i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o obliczeniu dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury nabytych przed rozpoczęciem służby na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych.

Żądania strony skarżącej

- uznanie, że art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego jest niezgodny z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 czerwca 2012 r. dotyczącej przyznania dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury, nabytych przez skarżącą przed rozpoczęciem służby, w ramach przeniesienia uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-39/13)**

(2013/C 207/102)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i S. Orlandi)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji dokonującej zaliczenia uprawnień emerytalnych nabytych przed podjęciem służby w Komisji na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r. oraz decyzji oddalającej zażalenie

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 24 stycznia 2013 r., w którym skarżący żądał zastosowania ogólnych przepisów wykonawczych oraz stawek ekwiwalentu aktuarialnego obowiązujących w momencie złożenia przez niego wniosku o przeniesienie jego uprawnień emerytalnych;
- stwierdzenie nieważności decyzji PMO z dnia 11 lipca 2012 r. stosującej stawki ekwiwalentu aktuarialnego według nowych przepisów wykonawczych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-40/13)**

(2013/C 207/103)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis, E. Marchal i D. Abreu Caldas)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącej do systemu emerytalnego Unii stosującej nowe ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników.

Żądania strony skarżącej

- uznanie, że art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego jest niezgodny z prawem;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 11 października 2012 r. potwierdzającej zastosowanie parametrów określonych w ogólnych przepisach wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r. w odniesieniu do uprawnień emerytalnych skarżącej.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI**(Sprawa F-41/13)**

(2013/C 207/104)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ i in. (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny**Przedmiot i opis sporu**

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia za miesiąc luty 2013 r., określających coroczną waloryzację wynagrodzeń na poziomie 1,8 % za rok 2013, stwierdzenie nieważności pism informacyjnych, które pozwana zaadresowała do skarżących w dniach 5 i 15 lutego 2013 r. oraz stwierdzenie nieważności późniejszych rozliczeń wynagrodzeń. Po drugie zasądzenie od instytucji zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za podnoszone przez skarżących szkody i krzywdy

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w rozliczeniach wynagrodzenia skarżących za miesiąc luty 2013 r., określającej coroczną waloryzację wynagrodzeń na poziomie 1,8 % za rok 2013, i, w związku z tym, stwierdzenie nieważności podobnych decyzji zawartych w późniejszych rozliczeniach wynagrodzenia oraz, w niezbędnym zakresie, stwierdzenie nieważności dwóch pism informacyjnych, które pozwana zaadresowała do skarżących w dniach 5 i 15 lutego 2013 r.;
- zasądzenie od pozwanego zapłaty na rzecz każdego ze skarżących, tytułem naprawienia szkody (i) niewypłaconej kwoty wynagrodzenia, odpowiadającej wynikowi zastosowania corocznej waloryzacji za rok 2013, bądź podwyżki wynagrodzenia w wysokości 1,8 % za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.; (ii) niewypłaconej kwoty wynagrodzenia będącej konsekwencją zastosowania corocznej waloryzacji w wysokości 1,8 % za rok 2013 do kwot wynagrodzenia, które zostaną wypłacone począwszy od stycznia 2014 r.; (iii) odsetek za zwłokę od niewypłaconych kwot należnego wynagrodzenia do momentu całkowitego wypłacenia należnych kwot, przy czym stawkę odsetek za zwłokę należy obliczyć w oparciu o stawkę odsetek stosowanych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązujących w odnośnym okresie, podwyższonych o trzy punkty

i (iv) odszkodowania z tytułu utraty siły nabywczej, przy czym tymczasowo wartość tej szkody dla każdego skarżącego zostaje określona jako 30 000 EUR;

- zasądzenie od pozwanego zapłaty na rzecz każdego ze skarżących 1 000 EUR tytułem zadośćuczynienia doznanej przez nich krzywdzie;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ przeciwko EKES

(Sprawa F-42/13)

(2013/C 207/105)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu umowy ze skarżącą i żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę, jakie miałyby ponieść skarżąca.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 października 2012 r., przyjętej przez sekretarza generalnego EKES jako organ upoważniony do zawierania umów, o rozwiązaniu umowy ze skarżącą;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 31 stycznia 2013 r. potwierdzającej rozwiązanie umowy ze skarżącą i decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 24 kwietnia 2013 r. oddalającej w sposób wyraźny zażalenie skarżącej;
- naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą;
- zasądzenie na rzecz skarżącej kwoty ustalonej ex aequo et bono i tymczasowo na 15 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI

(Sprawa F-43/13)

(2013/C 207/106)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia za miesiąc luty 2013 r., określających coroczną waloryzację wynagrodzeń na poziomie 1,8 % za rok 2013 oraz stwierdzenie nieważności późniejszych rozliczeń wynagrodzeń. Po drugie, związane z pierwszym żądaniem, żądanie zasądzenia od instytucji zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za podnoszone przez skarżących szkody i krzywdy

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w rozliczeniach wynagrodzenia skarżących za miesiąc luty 2013 r., określającej coroczną waloryzację wynagrodzeń na poziomie 1,8 % za rok 2013, i, w związku z tym, stwierdzenie nieważności podobnych decyzji zawartych w późniejszych rozliczeniach wynagrodzenia
- w niezbędnym zakresie, stwierdzenie nieważności dwóch pism informacyjnych, które pozwana zaadresowała do skarżących w dniach 5 i 15 lutego 2013 r.;
- zasądzenie od pozwanego zapłaty na rzecz każdego ze skarżących, tytułem naprawienia szkody (i) niewypłaconej kwoty wynagrodzenia, odpowiadającej wynikowi zastosowania corocznej waloryzacji za rok 2013, bądź podwyżki wynagrodzenia w wysokości 1,8 % za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.; (ii) niewypłaconej kwoty wynagrodzenia będącej konsekwencją zastosowania corocznej waloryzacji w wysokości 1,8 % za rok 2013 do kwot wynagrodzenia, które zostaną wypłacone począwszy od stycznia 2014 r.; (iii) odsetek za zwłokę od niewypłaconych kwot należnego wynagrodzenia do momentu całkowitego wypłacenia należnych kwot, przy czym stawkę odsetek za zwłokę należy obliczyć w oparciu o stawkę odsetek stosowanych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązujących w odnośnym okresie, podwyższonych o trzy punkty i (iv) odszkodowania z tytułu utraty siły nabywczej, przy czym tymczasowo wartość tej szkody dla każdego skarżącego zostaje określona jako 30 000 EUR;
- zasądzenie od pozwanego zapłaty na rzecz każdego ze skarżących 1 000 EUR tytułem zadośćuczynienia doznanej przez nich krzywdzie;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-44/13)

(2013/C 207/107)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczących naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą z powodu nieprawidłowego wyliczenia dodatku ze względu na warunki życia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2013 r., którą skarżąca otrzymała w dniu 28 stycznia 2013 r., częściowo uchylającej decyzję PMO.1. z dnia 30 marca 2012 r. w zakresie, w jakim decyzja ta ogranicza wniosek skarżącej o naprawę szkody poniesionej przez nią z powodu nieprawidłowego wyliczenia przysługującego jej od 22 września 2002 r. dodatku ze względu na warunki życia do dnia 1 marca 2007 r. oraz w jakim dokonując wyliczenia tego dodatku wzięto pod uwagę rentę sierocą, wypłacaną córce skarżącej pomiędzy dniem 1 marca 2007 r. a dniem 31 sierpnia 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lutego 2013 r., którą skarżąca otrzymała w dniu 5 lutego 2013 r., oraz rozliczenia wynagrodzenia za miesiąc luty 2013 r. w zakresie w jakim odnosi się ono do [kodu korekty RRV] dotyczącego ww. szkody do dnia 1 marca 2007 r., utrzymując jednocześnie w mocy skutki tego rozliczenia do momentu przyjęcia nowego rozliczenia, dokonującego prawidłowego zastosowania art. 10 regulaminu pracowniczego z dnia 31 grudnia 2011 r., do dnia 22 września 2002 r.;
- zasądzenie od Komisji dodatkowej kwoty, której wysokość zostaje tymczasowo określona jako 11 000 EUR, tytułem naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą pomiędzy dniem 22 września 2002 r. a dniem 31 sierpnia 2008 r. w związku z dodatkiem na warunki życia, jak również zasądzenie zapłaty odsetek od całości szkody, poniesionej przez nią pomiędzy dniem 22 września 2002 r. a dniem 31 grudnia 2011 r., obliczonych według stopy odsetek stosowanej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązującej w odnośnym okresie, podwyższonej o trzy punkty — za okres od dnia wymagalności transz rzeczowego dodatku do dnia jego rzeczywistej wypłaty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — ZZ i in. przeciwko EBI

(Sprawa F-45/13)

(2013/C 207/108)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciel: L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia decyzji o zastosowaniu ogólnej decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,3 % dla całego personelu oraz decyzji określającej siatkę osiągnięć wiążącą się z utratą od 1 do 3 % wynagrodzenia oraz zasądzenie od tej instytucji wypłaty różnicy w wynagrodzeniu z odsetkami za zwłokę oraz odszkodowania.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu w stosunku do skarżących decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,3 % oraz decyzji Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 29 stycznia 2013 r. określającej siatkę osiągnięć powodującą utratę od 1 do 3 % wynagrodzenia, które to decyzje zdaniem skarżących znajdują się w rozliczeniach wynagrodzenia z kwietnia 2013 r., oraz stwierdzenie nieważności w tym samym zakresie wszystkich decyzji zawartych w kolejnych rozliczeniach tego wynagrodzenia oraz w razie potrzeby stwierdzenie nieważności noty informacyjnej, którą strona pozwana przesłała skarżącym w dniu 5 lutego 2013 r.;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty kwoty wynikającej z różnicy w wynagrodzeniu wypłacanym na podstawie wskazanych powyżej decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 18 grudnia 2012 r. i Komitetu Zarządzającego EBI z dnia 29 stycznia 2013 r. w stosunku do stosowania siatki osiągnięć „4-3-2-1-0” i siatki „żółtej” „5-4-3-1-0” lub, pomocniczo, dla skarżących, którzy uzyskali ocenę A, w stosunku do stosowania siatki osiągnięć „3-2-1-0-0 i”, dla skarżących, do których stosuje się siatkę „żółtą”, w stosunku do siatki żółtej „4-3-2-0-1”; tę różnicę w wynagrodzeniu należy podwyższyć o odsetki za zwłokę począwszy od dnia 12 kwietnia 2013 r. i, następnie, od 12 każdego miesiąca a do chwili całkowitej zapłaty. Wysokość odsetek podlega ustaleniu zgodnie ze stopą EBC podwyższoną o 3 pkt;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z utratą siły nabywczej, której wysokość szacuje się *ex aequo et bono* i tymczasowo na 1,5 % miesięcznego wynagrodzenia każdego ze skarżących;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-46/13)

(2013/C 207/109)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu wniosku o zatrudnienie skarżącego w charakterze członka personelu kontraktowego w grupie funkcyjnej II złożonego przez DG DEVCO oraz żądanie naprawienia poniesionej szkody.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, jako organu upoważnionego do zawierania umów, z dnia 4 października 2012 r. o niezatrudnieniu skarżącego w charakterze członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych w grupie funkcyjnej II;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 7 lutego 2013 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 19 października 2012 r.;
- naprawienie szkody;
- zasądzenie kwoty ustalonej ex aequo et bono i tymczasowo na 50 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Radzie**(Sprawa F-47/13)**

(2013/C 207/110)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieumieszczeniu strony skarżącej na liście urzędników z grupy funkcyjnej AD proponowanych do awansu w 2012 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu generalnego Rady z dnia 20 lipca 2012 r. nr 63/12 dotyczącej listy urzędników proponowanych do awansu podczas sesji 2012 r., w której nie widnieje nazwisko strony skarżącej, oraz stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 11 lutego 2011 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty odszkodowania oraz zadośćuczynienia i odsetek za zwłokę w wysokości 6,75 % za wyrządzoną szkodę i krzywdę;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi**(Sprawa F-48/13)**

(2013/C 207/111)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny strony skarżącej za rok 2011 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny strony skarżącej za rok 2011 w jego ostatecznej wersji zmienionej decyzjami organu powołującego z dnia 18 lipca 2012 r. i dnia 29 stycznia 2013 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 29 stycznia 2013 r., w której organ powołujący oddalił zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-50/13)**

(2013/C 207/112)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci B. Cambier i A. Paternostre)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie wniosku o dodatkowe odszkodowanie złożonego przez stronę skarżącą na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego w celu uzyskania pełnego naprawienia poniesionej szkody i krzywdy doznanej w następstwie choroby zawodowej i licznych nieprawidłowości związanych z rozpatrywaniem jej wniosku na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 sierpnia 2012 r. w sprawie złożonego przez stronę skarżącą w dniu 18 kwietnia 2012 r. na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego wniosku o dodatkowe odszkodowanie w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy i mające znaczenie artykuły regulaminu pracowniczego;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 lutego 2013 r. oddalającej zażalenie wniesione przez stronę skarżącą w dniu 25 października 2012 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej kwoty 1 798 650 EUR z tytułu naprawienia poniesionej szkody i krzywdy doznanej ze względu na chorobę zawodową, podlegających odszkodowaniu i zadośćuczynieniu na podstawie zasady pełnego naprawienia w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy, przy potrąceniu odszkodowania przyznanego na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego, ewentualnie dopasowanej przez Sąd w ramach sprawy F-142/12 w toku;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej kwoty 145 850 EUR z tytułu krzywdy wynikającej z błędów popełnionych przez Komisję wobec strony skarżącej;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej zwrotu opłat sądowych i innych poniesionych wydatków oraz odsetek za zwłokę i wszystkich innych odsetek, które Trybunał uzna za słuszne i odpowiednie, naliczonych od grudnia 2004 r. — daty, w której szkody poniesione przez stronę skarżącą mogły zostać wyliczone i naprawione;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

—————

**Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2013 r. — ZZ
przeciwko EKSE**

(Sprawa F-54/13)

(2013/C 207/113)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Europejski Komitet Społeczno-Ekonomiczny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EKSE oddalającej złożony przez stronę skarżącą na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego wniosek o odszkodowanie z tytułu szkody poniesionej z powodu podnoszonej zawziętości, a wręcz przesładowania przez administrację.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu generalnego EKSE z dnia 3 października 2012 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej wniosek strony skarżącej z dnia 5 czerwca 2012 r. mający na celu uzyskanie odpowiedniego i rozsądnego zadośćuczynienia za krzywdę, naruszenie jej dobrego imienia i zdrowia oraz uszczerbek w karierze zawodowej, których doznała, potwierdzonej w następstwie wniesionego przez stronę skarżącą zażalenia z dnia 24 października 2012 r. decyzją z dnia 22 lutego 2013 r.;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę i naruszenie jej dobrego imienia oraz zdrowia w wysokości szacowanej, z zastrzeżeniem podwyższenia lub obniżenia w toku postępowania, na 12 000 EUR;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej odszkodowania za uszczerbek w karierze, którego doznała w wyniku opóźnienia i postępowania, poprzez odtworzenie ścieżki kariery na poziomie stopnia AST 5 z zastrzeżeniem zmian w toku postępowania i posiłkowo poprzez odpowiednie odszkodowanie szacowane na 41 403,09 EUR z zastrzeżeniem podwyższenia w toku postępowania;
- obciążenie EKSE kosztami postępowania.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL